

“เม...เมริศา” เสียงกังวานใสดังขึ้น ขณะที่สาวร่างบางกำลัง
 สาละวณอยู่กับการขนกระเป๋าดูเดินทางขึ้นไปวางบนรถเข็นกระเป๋า

เมริศาขมวดคิ้ว หรีตามองผู้ตกทาย สงสัยว่าแม่สาวตัวเล็กนี่คือ
 ใครกัน...

หรือจะเป็นสาวใช้ที่ชนินทร์ส่งมารับ

คุณพ่อนะคุณพ่อ เธออุตสาหะแอบกลับมาเงิบๆ ยังรู้จนได้ว่าเธอ
 มาถึงเมืองไทยแล้วนี่ หญิงสาวเสยผมยาวสสวยพลางลอบยิ้ม นี่คงทน
 คิดถึงลูกสาวคนเดียวที่ห่างไปเรียนไกลถึงฝรั่งเศสไม่ได้ จึงส่งคนใช้มารับ
 ถึงสนามบิน เมริศายกไหล่แล้วมองชุดทำงานสีตุ่นๆ ไร้รสนิยมของคน
 ตรงหน้า...เช็ดตัวละไม่เกินสองร้อยบาท กับกระโปรงแบบสาวออฟฟิศ
 ทั่วไป

เอาละ มองโลกในแง่ดี เธอคงจะมีตำแหน่งสูงกว่าแม่บ้าน

“มองอะไรอีก มาช่วยฉันถือกระเป๋าสี” หญิงสาวเอ่ยพร้อมจิกตา
 ใส่ผู้มารับซึ่งยังคงยืนจ้องเธอและยิ้ม

คงไม่เคยเห็นคนสวยละลิ...เมริศาลำพองใจ

“ไปไหนมาเธอ” สาวแปลกหน้าถาม แล้วกระวีกระวาดช่วยเข็น

รถเข็นกระเป๋ แต่คำถามนั้นกลับทำให้คนฟังหงุดหงิด

มันหน้าที่อะไรของคนรับใช้ ที่จะมาสู้อู้อ้อเรื่องชีวิตส่วนตัวของเธอ

“ถามทำไม” เธอตอบห้วนๆ แต่เมื่อเห็นรอยยิ้มซื่อๆ เมริศากลับไม่อยากจะด่า...รอยยิ้มแบบนี้ เธอรู้สึกคุ้นเคย เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน

“อ้าว จำไม่ได้เหรอ” หญิงสาวยังเอ่ยถามหน้าซื่อ ทำให้เมริศาทบปรี๊ด แต่อากาศปลายเดือนธันวาคมกับอุณหภูมิเย็นๆ ในสนามบินยังช่วยให้เธอสงบได้ ถ้าเป็นที่บ้าน หญิงสาวในชุดกระโปรงสั้นสีแดงแปริ๊ดขนาดพอดีตัว สวมทับด้วยสูทแบรนต์ดังเข้ารูปสี่ขาว คงได้วินแผลกแจกเล็บให้คนตรงหน้า โทษฐานที่ยังกล้าถามคำถามกวนประสาทเธออีกครั้ง

“ตกลงจำฉันไม่ได้หรือ น้ำทองเง” คนตรงหน้าถามซ้ำระหว่างที่เธอกำลังโมโห หญิงสาวยื่นหน้ามามองผ่านเลนส์แว่นกันแดดราคาแพงของเธอ

น้ำทอง?...เมริศาคุ่นคิด เธอเคยมีแม่บ้านหรือคนใช้ชื่อนี้ด้วยหรือ จำได้ว่าแม่บ้านที่รับใช้เธอมานานก็คือไก่ หญิงชราที่แสนเนิบนาบ ยังดีหน่อยที่ความอดทนสูง ส่วนคนอื่นๆ ทำงานได้ไม่เท่าไรก็กระเห็จไปกันหมด แค่ว่ามใจคุณหนูเมริศาของบ้าน ‘พิพัฒนาดาว’ ยังทำไม่ได้ คนพวกนั้นช่างไม่ได้เรื่องจริงๆ

เมริศานั่งดูหน้าตาขึ้น พยายามนึกขณะมองหน้าหญิงตัวเล็ก คิ้วยาวรวกปานดงเหฐาแผก จมูกเล็กไร้สัน กรามและโหนกแก้มเด่น แล้วดูผิวเธอสิ ดำอย่างกับสาวบ้านนอกที่เพิ่งไปดำนาแล้วหลงมาโผล่ที่สนามบินสุวรรณภูมิ เห็นแล้วขัดใจจนอยากจะให้หมอส่วส่วนตัวที่เกาหลีพายายหน้าแป้นคนนี้ไปขึ้นเตียงโดยด่วน

แต่เดี๋ยว...ยายหน้าแป้นเธอ

“น้ำทองหน้าแป้นหรือเปล่า...” เมริศถามทันที

“อะไรกัน ฉันนามสกุลมิตรไมตรีต่างหาก” สาวหน้าแป้นยิ้มขึ้น
เมื่อได้ยินเพื่อนเรียกฉายาในอดีต

“ไปไหนมาเนี่ย” เมริศเอ่ยถาม ทั้งๆ ที่เธอเพิ่งอารมณ์เสียที่
น้ำทองถามคำถามนี้กับเธอ

“มารับลูกค้ากับพี่ที่บริษัท แล้วเธอละจะเมริศ”

“เออ ฉันไปเรียนที่ฝรั่งเศส เพิ่งจบกลับมา” สาวสวยยกไหล่พลาง
ตอบคำถาม

“ดีใจจังที่ได้เจอเธอ เมริศเธอดูไฮโซมากๆ” น้ำทองชม

เมริศเขินหน้า ยิ้มมุมปาก ภูมิใจคำชมของคนตรงหน้า

ใช่ เธอนี้แหละ สาวไฮโซตัวจริง

“เธอสวยขึ้นนะเมริศ ฉันเคยเห็นภาพเธอกับหนุ่มหล่อเพียวบน
หน้านิตยสารแพงๆ เมื่อสองสามปีก่อน” น้ำทองพูด

คนสวยตรงหน้ากระหิ้ม แหงละลิ ใครก็รู้สึกดีที่ได้รู้จักสาวสวย
รวย เก่ง สถานภาพทางสังคมสูงอย่างเธอ คงจะรวมถึงเพื่อนที่เคยสนิท
ด้วยอย่างน้ำทอง

“ภูมิใจจังที่มีเธอเป็นเพื่อน ว่าแต่...เธอได้กลับนครพนมบ้างไหม”

เมริศสะดุ้งโหยง เมื่อได้ยินคำถามจากเพื่อนเก่า

“ไม่ ฉันอยู่กรุงเทพฯ ถาวรแล้ว” สาวไฮโซตอบเสียงเบาลงเล็กน้อย
เพราะกลัวว่าคนรอบข้างจะได้ยิน เพื่อนเก่าคนนี้คงไม่เคยเห็นบ้านหรู
ในย่านสุขุมวิทของเธอแน่ ถึงได้กล้าถามคำถามนี้ แต่ก็ไม่น่าแปลก น้ำ
ทองเป็นแค่ผู้หญิงบ้านนอก จะรู้เห็นอะไรไปมากกว่าฟุ้งงาฟุ้งยา

“เสียดายจัง ฉันก็เพิ่งมาทำงานที่กรุงเทพฯ ได้เดือนกว่าๆ เอง
คิดถึงบ้านใจจะขาด นึกถึงตอนเด็กๆ แล้วมีความสุขนะ เราสองคน
ติดกันเป็นดังแม่เลย...” เพื่อนเก่ายังพยายามพูดต่อ

“เฮ้อ...น้ำทอง ตีใจที่ได้พบเธอนะ” เมริศรีบตัดบท กลัวว่าสาวหน้าแป้นตรงหน้าจะพูดอะไรมากไปกว่านี้ “...แต่เสียตาย แฟนฉันมารับแล้วละ”

น้ำทองไม่รอช้า คว่ำแขนเมริศห่มบ

“เดี่ยวสิเมริศ ฉันขอเบอร์โทร. เธอหน่อย”

สาวไฮโซคิดในใจว่าเธอควรรีบไปจากเพื่อนคนนี้ให้เร็วที่สุด เมริศรีบบอกเบอร์ไปมั่วๆ แล้วเซ็นรถไปทางอื่น แม้ว่าจะยังไม่เห็นหน้าคนรักที่มารอรับก็ตาม

“เมริศ ฉันโทร. ไม่เห็นติดเลย” สาวหน้าแป้นตะโกนตามหลังจากกลองโทร. ไปยังเบอร์ที่สาวสวดยบอก แต่ไม่มีการตอบรับ

‘...จะติดได้ยังไง ในเมื่อเบอร์ใครไม่รู้ หล่อนยังไม่รู้จักหรือไม่ว่าคนเค้าไม่ต้องการให้ติดต่อ ตี้อจริงนะยายน้ำทอง!’

“เฮ้อ งั้นลองอีกเบอร์นะ”

เมริศจำใจบอกเบอร์จริงให้ เพราะจะออกอาการอารมณ์เสียในที่สาธารณะไม่ได้ เธอซุ่มมือถือเมื่อเห็นเบอร์น้ำทองปรากฏบนหน้าจอ สาวหน้าแป้นยิ้มอย่างดีใจที่ได้เจอเพื่อนสนิทในวัยเด็ก

“เมรี”

แม้จะอยู่ไกล แต่เมริศก็เห็นอย่างชัดเจนว่าคนที่ตะโกนเรียกเธอคือคนที่เธออยากเจอหน้ามากที่สุด พาสกรสวมเสื้อเชิ้ตสีสแลนสนพอดีตัวกับกางเกงยีนรัดรูป แต่ที่เมริศชอบมากที่สุดในตัวของเขา นอกจากร่างที่สูงก็คือนัยน์ตาเจ้าชู้ และรอยยิ้มที่มองแล้วใจจะละลาย

“พาส โอ...มายดาร์ลิง” เธอโผล่เข้าหาชายหนุ่ม แต่พื้นที่ลื่นกลับทำให้เธอหกล้มทั้งที่ยังไม่ถึงตัวเขา

เมริศเช็ดหน้าและลุกขึ้น ทำเหมือนไม่มีอะไรเกิดขึ้น

“ยังชุ่มชื้นเหมือนเดิมนะที่รัก” พาสกรเข้ามากอดเธอไว้ หญิงสาว
สูดกลิ่นน้ำหอมของเขาจนเต็มปอด

“ทำไมปล่อยให้ผมรอนาน” หญิงสาวตัดพ้อ

“โอ้ ผมมารอนานแล้ว”

“เดี๋ยว พาสเปลี่ยนน้ำหอมเหวอ ทำไมผมไม่คุ้นกลิ่นเลย” หญิงสาว
ถาม

“เป็นกลิ่นเก่าที่ผมเคยใช้ตอนเรียนหนังสือ ทำไม ผมไม่ชอบเหวอ
ผมเปลี่ยนก็ได้เนะ” ชายหนุ่มส่งสายตาเจ้าชู้ให้คนรัก

“กลิ่นที่ผมเลือกให้คุณเป็นชายหนุ่มสะอาด แต่กลิ่นนี้เหมือน...”
เมริศายักไหล่ถึงคำเปรียบ “โคโณญ...เด็กรวยรุ่ง หรือไม่ก็พวกน้ำหอม
เกรดต่ำๆ ที่...เกย์บ้านนอกชอบใส่”

หญิงสาวพูดโดยไม่สนใจความรู้สึกของคนฟัง พาสกรส่ายหัวให้
ความปากร้ายของเธอ ทำอย่างไรได้ เขาชินเสียแล้ว นี่ขนาดห่างกันไป
นานเกือบสองปี เมริศายังสร้างความประทับใจแรกด้วยการตำหนิ
น้ำหอมที่เขาเลือกเองอย่างร้ายกาจ

สาวสวยเดินเซิดหน้าท่ามกลางสายตาของผู้คน บางคนหันมาจับ
กลุ่มพูดคุยเมื่อทั้งสองเดินผ่าน เธอได้ยินเสียงฮือฮาดังเป็นระยะ นี่แหละ
คือสิ่งที่เธอต้องการ เธอต้องการให้ทุกคนมองเธอ

เมริศ่า พิพัฒนาดาว บุตรสาวคนเดียวของเจ้าของโรงแรมชื่อดัง
ผู้มีทุกอย่างเพียบพร้อม รวมทั้งคนที่เดินตามหลังคือ พาสกร โอชยานนท์
หนุ่มหล่อทายาทเจ้าของร้านเพชรสุดหรู สองคนเหมาะสมกันราวกับ
กิ่งทองใบหยก ผู้หญิงทุกคนอยากเป็นเธอ และผู้ชายทุกคนก็อิจฉาพาสกร
ทั้งนั้น

“เมื่อที่คุณคุยกับใครเหวอ” พาสกรถาม หญิงสาวตกใจฉับ เมื่อรู้
ว่าพาสกรเห็นเธอยืนเสวนากับเพื่อนเก่าจอมเด๋อดำนั่น

“ไม่มีอะไรหรอก รีบพามากลับบ้านเถอะ แม่เหนื่อยแล้วนะ”
หญิงสาวออกอาการหงุดหงิดกลบเกลื่อน นึกถึงเรื่องยายน้ำทองหน้า
แป้นเมื่อไร พาลให้อารมณ์เสีย ภาพเธอลงจากเครื่องบินและกำลังเดิน
เข้าสู่สนามบินเป็นฉากที่สวยงามในหนังแท้ๆ ดันมีตัวประกอบหน้าตา
บ้านๆ แทรกเข้ามา เธออยากเป็นผู้กำกับจะได้สั่งหั่นบทสนทนากับอดีต
เพื่อนเก่าคนนั้นทิ้ง

“ก็เห็นคุยกันตั้งนาน นึกว่าเพื่อน” พาสกรยังไม่รู้ว่าหญิงสาว
ไม่ต้องการตอบ

“ดูรสนิยมการแต่งตัวของแม่นั้นเสียก่อน จะมาเป็นเพื่อนแม่ได้ไง
เพื่อนของแม่มีแต่แอ๊ดดี้กับหญิงโคมเท่านั้น” เธอเอ่ยประโยคสุดท้ายด้วย
เสียงดังฟังชัด

สังคมชั้นสูงยังมีเพื่อนที่จริงใจ คอยทำเรื่องสนุกสนานกับเมริสา
ทุกครั้ง หญิงสาวคิดถึงเพื่อนที่เมืองไทยทั้งสองคน เมื่อนึกได้ก็อมยิ้ม
หากสองคนนั้นได้เห็นของฝากจากฝรั่งเศสจะต้องชอบใจเป็นแน่

‘เธอทำอะไรกับเสื้อเธอ’ ทองใบ ครูชั้นประถมทำตาโต
เมื่อเห็นชื่อโรงเรียนบนอกเสื้อของเด็กหญิงหน้าแป้น

‘ก็เปลี่ยนไงคะ’ เด็กหญิงตอบตาแป๋ว ‘ไม่รู้ว่าจะทำอะไรผิด

‘เปลี่ยน? โรงเรียนเราชื่อ พนมวิทยาคม อักษรย่อ พ.ค. ก็ถูกแล้ว
แล้วเธอไปเปลี่ยนเป็นอะไร’ คุณครูถามต่อ

‘อ้าว พ.ค. นี่คือชื่อย่อโรงเรียนหรือคะครู’

‘อ้าว ก็ใช่นะสิ เธอนึกว่าอะไร’

‘หนูนึกว่าเป็นเดือน เราเปิดเทอมเดือนพฤษภาคม ก็เป็น พ.ค.
ตอนนี้เดือนมิถุนายน หนูเลยให้แม่ปักใหม่เป็น มิ.ย.’

ไม่เพียงแต่ทองใบที่หัวเราะ เพื่อนทั้งห้องก็ฮาครืน เว้นแต่เมริสา

ที่นั่งอยู่ข้างๆ

‘เธอก็น่าจะเตือนเพื่อนบ้านนะเมริศา นั่งด้วยกันแท้ๆ’

‘เอ่อ...ถ้าครูไม่บอก เย็นนี้หนูก็จะไปให้แม่แก่เป็น มิ.ย. เหมือน น้ำทองเหมือนกันค่ะ’ เมริศาตอบเสียงเบา

นั่นเป็นการเริ่มต้นความสัมพันธ์ของสองเด็กหญิงชั้นประถมศึกษาปีที่หนึ่งของโรงเรียนพนมวิทยาคม เพราะตั้งแต่นั้นเด็กหญิงทั้งสองก็สนิทชิดเชื้อจนเป็นเพื่อนรักกัน

คนหนึ่งเป็นสาวใสซื่อ ไม่มีพิษมีภัย อีกคนเป็นคนช่างจินตนาการ ชอบแต่งตัว แต่ที่เหมือนกันก็คือสองสาวกล้าแสดงออกเหมือนกัน

‘เม โตขึ้นนะ ฉันจะเป็นดาราดังให้ได้เลย’

‘ใช่ ฉันก็อยากเป็น ฉันอยากเป็นนางเอก’

เมื่อพรสวรรค์ตรงข้ามกับหน้าตา น้ำทองมีใบหน้าบาน ตาชั้นเดียว ส่วนเมริศาผมหยิก ฟันเหยิน และอ้วนท้วมปานนางยักษ์ โรงเรียนพนมวิทยาคมจึงมีสองดาราดังชั้นนำที่เพื่อนๆ ตั้งฉายาอย่างเก๋ไก๋ว่า ‘นางยักษ์เมรี’ กับ ‘ผีหน้าแบน’

แค่ฉายาตอนเด็กก็ทำให้สยองในความรู้สึกแล้ว อดีตที่ไม่สวยงามแบบนั้น เมริศา สาวไฮโซคนปัจจุบันไม่อยากจำ

ย้อนมองดูฐานะตัวเองยิ่งไม่อยากนึกถึง เธอกับแม่อาศัยอยู่ในบ้านไม้หลังเล็กๆ ฐานะพอลูฟพอกิน แต่แม่ไม่เคยบอกว่าพ่อเธออยู่ที่ไหน

ครอบครัวของน้ำทองยังดีหน่อย เนื่องจากพ่อเป็นพ่อค้าวัวควาย แต่ลำบากตรงที่ครอบครัวของเธออยู่กันถึงสิบเอ็ดคน

‘ปลาน่าจะกินเบ็ดแล้วนะแก’ น้ำทองทำตาโต เมื่อเห็นเบ็ดของเพื่อนลั่น

‘มาช่วยกันดึงเร็วเข้า ฉันดึงไม่ไหวแล้ว’

สองเด็กหญิงช่วยกันออกแรงยกคันเบ็ดขึ้นจากคลอง

เมื่อเห็นผลงานตัวเอง สองเด็กหญิงก็กรี๊ดลั่น เพราะแทนที่จะเป็นปลาตัวโต กลับเป็นรูตัวเชื่องที่กินเบ็ด แต่กระนั้นสองสาวก็ยังไม่ยอมให้อีกาสหลุดมือ ฟาดหัวฟาดหางงูเอามาฉัดเผ็ดกินที่บ้านอย่างอร่อย

‘แม่ฉันบอกว่าผู้ชายก็เหมือนงู มันอ้อยออยอย่างนี้เอง และบอกให้ฉันรีบมีผัวไวๆ’ น้ำทองบอกหลังจากจัดการงูในจานจนเกลี้ยง

ภารกิจหลังเลิกเรียนหรือวันหยุดคือยิงนก ตกปลา หรือแห่ไข่มดแดง หาของกินมาทำอาหารได้เป็นมือ ช่วยลดภาระค่าใช้จ่ายของครอบครัว

วันเวลาผ่านไป เมื่อจบประถมศึกษาปีที่หก แม่พาเมริสาเข้ากรุงเทพฯ อย่างกะทันหัน พร้อมบอกให้เธอลืมอดีตทั้งหมด เพราะตั้งแต่วันนี้เป็นต้นไป เธอต้องใช้ชีวิตใหม่ในเมืองกรุง และต้องทำตามทุกอย่างที่พิณทาผู้เป็นแม่สั่ง

‘แกจะไปแล้ว แกได้เข้ากรุงเทพฯ ก่อนฉัน ถ้าจะไปเป็นดาราต้องรอฉันด้วยนะ’ น้ำทองบอกลาเพื่อนที่ต้องจากไปไกล

‘ถ้าไม่มีแก ฉันก็ไม่กล้าห rokok ต้องรอแกอยู่ดีแหละ’ เมริสาเอ่ยพร้อมน้ำตา

สองเด็กหญิงล่ำลាក់ด้วยความโศกเศร้า เมริสาจากไปโดยทิ้งรองเท้าไว้ให้ดูต่างหน้า เพราะผลถอดก่อนขึ้นรถ

ความทรงจำถูกแม่กับพ่อที่เป็นเจ้าของโรงแรมดังบอกให้ใส่กล่องเก็บไว้ในลิ้นชัก หญิงสาวไม่เคยรู้เลยว่าเธอคือทายาทคนเดียวของชนินทร์ที่แม่พาลหลบหนีไปอยู่ที่ภาคอีสานสิบกว่าปี เธอตื่นตาตื่นใจกับสิ่งใหม่และวัตถุมากมาย ตั้งแต่นั้นนางยักษ์เมรีบ้านนอกก็ถอดรูปมาเป็นคุณหนูไฮโซ

เธอจัดฟัน ยัดผม เสริมจมูก ดูดไขมัน ทำทุกอย่างที่ทำให้เธอสวยขึ้น แม้จะต้องเจ็บตัวแต่เธอก็ไม่หวั่น เมื่อไม่ได้เกิดมาพร้อมความงาม

แต่ก็เกิดมาในยุคที่มีเครื่องมือทันสมัย เมริคาก็เป็นสาวที่สวยงาม
ด้วยมีดหมอของจริง

ว่าแต่...เธอเปลี่ยนไปขนาดนี้ ทำไมน้ำทองยังจำเธอได้

“คิดอะไรอยู่” พาสกรหันไปถาม เมื่อเห็นคนนั่งข้างๆ แอบยิ้ม
คนเดียวระหว่างกลับบ้าน

“มีเรื่องอะไรดีๆ บอกผมได้หรือเปล่า”

“เปล่าหรอก เพียงแต่เมื่อก่อนเรื่องตลกได้นะ”

เรื่องของน้ำทองในอดีตยังตามมาหลอกหลอนไม่เลิกรา คงเพราะ
เมื่อก่อนสนิทกันมาก เรียนด้วยกันมาตั้งแต่เด็ก ความทรงจำเกี่ยวกับ
สาวหน้าแป้นที่เจอกันเมื่อครูจิ้งมีเยอะพอสมควร

“แล้วแอดดี้กับหญิงโฉมละ พวกนั้นรู้หรือยังว่าคุณกลับมา” พาสกร
ถามถึงเพื่อนสนิทของหญิงสาว เขาค่อนข้างแปลกใจที่ไม่เห็นเพื่อนทั้งสอง
ของแฟนสาวมารอรับที่สนามบิน

“รู้แล้ว แต่ติดธุระสำคัญ พุดถึงแล้วก็ลงโทร. หาดีกว่า” เมริค
รีบหยิบโทรศัพท์มาโทร. หาเพื่อนอีกสองคนที่ติดธุระ ไม่สามารถมารับ
เธอได้

“ใครโทร. มาเหรอ” สาวผิวคล้ำถาม หลังเห็นเพื่อนหนุ่ม
กระดุกกระดิงวางสายไปเสียๆ

“ยายเมรีกลับมาเมืองไทยแล้ว ไม่รู้ครั้งนี้เรียนจบหรือเปล่า นี่ฉัน
อุตส่าห์บอกแล้วว่าวันนี้เราติดธุระ ยังโทร. มาอีก อู๊ย ตัวนี้สวยหรือ
เปล่า” แอดดี้หันไปสนใจเลือกเสื้อผ้าแบรนด์ดัง

“เดี๋ยวลี มาถึงแล้วเหรอ” โฉมดรุณถาม

“มั้ง เห็นว่าอีตาพาสไปรับอยู่ จะสนใจอะไรมากมายกับแม่ไฮโซ
จอมปลอมแบบนั้น”

“ไม่สนได้ไยยะ แม่นั่นเข้าใจว่าเราเป็นเพื่อน กลับจากฝรั่งเศสทั้งที่ยายนั้นต้องมีของฝากแน่”

แอ๊ดดีดันแว่นตาขึ้น ครุ่นคิดคำพูดของเพื่อนสาว ก่อนเสยผมอีกครั้ง

“จริงด้วย” หนู่ม่วงบางไม่รอช้า รีบโทรศัพท์กลับไปหาสายที่เพิ่งวางไป

“ไฮ เมรี ไอตื่นเต้นมาก โอเค เดี่ยวยังงี้คืนนี้จะเข้าไปหานะ” แอ๊ดดีพูด พร้อมกับหลีวตาให้โคมดรูน

“จริงหรือแอ๊ดดี ดีจัง ฉันคิดถึงเธอแทบแย่ อยากจะไปแดนซ์กัน ใจจะขาด โอเคๆ ไอรออยู่นะ” เมรีสายยิ้มกว้าง

“จะมีปาร์ตี้กันแล้วหรือ” พาสกรถาม เพราะได้ยินแฟนสาวคุยโทรศัพท์

“ก็ดูก่อน” หญิงสาวตอบผ่านๆ เพราะงุ่นกับการหาแบ่งมาเติมก่อนเข้าบ้าน

“เพิ่งมาเหนื่อยๆ คุณพักบ้างก็ดีนะ”

“ฉันแข็งแรงจะตาย” เมรีศาทำหน้ากวนประสาธ หอมแก้มเขาเบาๆ หนึ่งที่ก่อนหน้านี้จะลงรถ

“ขอโทษด้วยนะที่ผมไม่ได้ไปสวัสดีคุณพ่อคุณแม่ของคุณ” พาสกรตะโกนลอดกระจกรถ

“อย่าพูดมากเกินไป ไม่ลงก็ไม่ต้องขอโทษ” เมรีศาทันมาค้อน พาสกรยิ้มจางๆ

“เซอร์ไพรส์” หญิงสาวตะโกนลั่น ทำให้พิณพาทีกำลังนั่งอ่านหนังสือสะดุ้งโหยง ส่วนแม่บ้านสูงวัยที่ชื่อโกกกีรดร้องดังกว่าใครเพื่อน

“เมรี กลับมาเมื่อไหร่ลูก” พินพาทียิ้มว่า อ้าแขนรับลูกสาวเข้ามา

ในอ้อมกอด

“ก็ตอนนี้แหละค่ะ” หญิงสาวหอมแก้มมารดาฟอดใหญ่ให้หายคิดถึง

“คุณหนูทำให้ยายตกอกตกใจหมด” ไก่ยกมือทาบอก ก้มเก็บไม้ชนไก่ที่เผลอทำหลุดมือ

“ถ้าอย่างนั้นเค้าจะเรียกเซอร์ไพรส์หรือยายไก่ ไม่เจอกันสองปี แก่กว่าเดิมนะ ไม่ต้องพูดมาก ไปบอกให้คนอื่นๆ มาชนกระเป๋าให้เมहनอย”

ไก่เดินไปสั่งงานตามคำสั่งคุณหนูของบ้าน

“นี่แน่ะ” หญิงสาวจีเวยของหญิงชราตอนเผลอ

“เอิ๊ก อี้ เอิ๊ก ตายแล้วคุณหนู ทำยายตกใจอีกแล้วนะค่ะ”

“เมะจะลองดูว่าไชยายไก่ตัวจริงไหม ของแ้เวลาตกใจต้องขันเป็นไก่” เมื่อขบขันพฤติกรรมของไก่แล้ว เมริศาจึงหันมาเสวนากับพิณฑาต่อ

“คุณพ่อละค่ะ”

“ออกไปทำงานตั้งแต่เช้าแล้ว แล้วกลับมาี่เรียนจบหรือยัง ถ้าครั้งนี้ไม่จบ คุณพ่อไม่ส่งไปเรียนต่อที่ไหนแล้วนะ”

นี่ไม่ใช่ครั้งแรกที่เมริศาไปเรียนต่อเมืองนอก ก่อนหน้านั้นหลายครั้งแล้วที่เธอไปได้ไม่ถึงเดือน ก็เป็นอันระเห็จกลับบ้าน เนื่องจากความไม่อดทนของเธอ

“จบสิคะ เดี่ยวแม่ได้เห็นใบประกาศแน่”

“แค่เรียนเสริมสวຍไม่จบ แม่ก็ไม่รู้จะว่ายังไงแล้ว หอบสังขารไปเรียนถึงฝรั่งเศส ทั้งที่เมืองไทยก็มีที่ให้เรียนเยอะเยะ”

“คุณแม่ เรียนที่เมืองไทยไม่เหมาะกับคนอย่างเมหะรอก” เมริศาพูดน้ำเสียงเง้งงอด ก่อนจะโผล่เข้ากอดพิณฑาอีกครั้ง

“อ๊า เมื่อกี้หนูเจอน้ำทองที่สนามบินด้วย”

“น้ำทองไหน”

“น้ำทอง ลูกป้านาง...”

“หยุดเดี๋ยวนี้เมรี” พิณฑาขึ้นเสียง

“แม่ไม่รู้จัก แล้วไม่ต้องรื้อฟื้นเรื่องในอดีตอีก” พิณฑาเริ่มอารมณ์เสียที่ลูกสาวชุดเรื่องอดีตมาพูด เธอรีบลุกและเดินไปขึ้นบันได

“ไปพักผ่อนเสีย แม่จะออกไปข้างนอกกับท่านผู้หญิงที่สมาคมหน่อย” พิณฑาเอ่ยเสียงแข็ง

“คะ” เมรีหน้าจ้อย ไม่นึกว่าการเจอน้ำทองเป็นคนแรกทันทีที่มาถึงเมืองไทย จะทำให้แม่โกรธเธอ

2

เมื่อเข้ามาในห้อง พิณทาก็รีบปิดประตูอย่างรวดเร็ว เหมือนกลัวว่าอดีตที่ไม่สวยงามจะเล็ดลอดออกไป หรือไม่...เธอก็กลัวว่าความจริงจะตามเข้ามาในห้อง

น้ำทอง เด็กหญิงตัวดำหน้าแป้นที่เล่นกับลูกสาวของเธอมาตั้งแต่เล็ก เธอรักน้ำทองเหมือนลูกอีกคน มีหรือที่เธอจะลืม

แต่เธอจะทำให้หน้าตาในสังคมของชนินทร์ ผู้เป็นสามีแย่เพราะกลายเป็นขี้อายของคนอื่นไม่ได้ ความจริงนี้จะต้องไม่มีใครรู้พื้น ตอนนี้อเธอคือภรรยาเจ้าของโรงแรมเก่าแก่มัมน้ำเจ้าพระยา แม้ว่าที่ผ่านมาเธอจะเป็นแค่...เมียน้อย

หลายคนอาจจะรู้สึกเจ็บแปลบเมื่อถูกตราหน้าด้วยคำว่าเมียน้อย แต่พิณทาเคยยอมรับสถานภาพนั้นด้วยความเต็มใจ

ระหว่างที่เรื่องราวในอดีตตามหลอกหลอน พิณทาค่อยๆ ถอดสร้อยทองที่ตัวเองสวมเป็นประจำออกแล้วมองมันอย่างตั้งใจ สร้อยเส้นนี้ราคาไม่สูง แต่ประเมินค่าไม่ได้

เธอสวมสร้อยเส้นนี้มายี่สิบกว่าปีแล้ว ตอนนี้พิณทาในวัยห้าสิบกว่าๆ ยังสวยไม่สร้าง มีเสื้อผ้าสวยๆ กับเครื่องประดับราคาแพงมากมาย

ให้สลับเปลี่ยนกันสวม แต่มีเพียงทองเส้นนี้เท่านั้นที่เธอไม่เคยเปลี่ยน

‘ผมมอบให้เป็นคำสัญญารัก ราคาอาจไม่สูงนัก แต่ก็อยากจะให้คุณในวันที่ผมจะจากไป จำไว้นะพิณทา ว่าผมรักคุณ แล้วผมจะกลับมาหาคุณ’ ชนิรินทร์บรรจจสวมสร้อยที่ตัวเองพกติดตัวตลอดเวลาให้หญิงสาว เขาอยากจะให้อะไรเธอมากกว่านี้ แต่ในเวลาที่เราเร่งรีบ เขาจึงมอบได้เพียงสิ่งที่ติดตัวเขามาตั้งแต่เด็ก ให้เธอเป็นคำสัญญายืนยันความจริงใจ

การกระทำสำคัญกว่าคำพูด หลังจากให้คำมั่นในวันนั้น ทายาทเจ้าของโรงแรมที่พบรักกับเธอเมื่อครั้งเดินทางมาสำรวจเส้นทางท่องเที่ยวในภาคอีสานก็กลับมาหาเธออีกครั้ง

พิณทาเป็นพนักงานของโรงแรมในตัวเมืองที่เขาพักระหว่างมาทำงาน โชคชะตาหรืออะไรก็ได้แต่ทำให้เธอมอบหัวใจให้เขาอย่างไม่ลืมหูลืมตา แม้จะรู้ว่าชนิรินทร์ไม่ได้ตัวคนเดียว

‘คุณดีกับผมเหลือเกิน ทั้งๆ ที่ผม...’

‘ไม่หล่อหรือคะ’ หญิงสาวหัวเราะร่วน หากตัดเอาสถานภาพที่ติดตัวออก ชนิรินทร์ก็เป็นเพียงผู้ชายธรรมดาที่ไม่หล่อ ผิวขาว ตาดี จมูกไร้ตั้ง ผิดกับหญิงสาวที่ผิวพรรณผุดผ่องและอวบหวานบาดใจ

‘ใช่...ที่สำคัญ ผมมีเมียแล้ว’

‘ถ้าจะผิด ก็ผิดที่พิณทาคนเดียวค่ะ’

‘แต่ผมรักคุณ คนที่บ้านไม่ได้รักที่ตัวผม เธอรักที่ทรัพย์สินของผม’

‘ไม่ว่าคุณจะเป็นชนิรินทร์ ทายาทร้อยล้าน หรือชนิรินทร์คนธรรมดา พินทาก็รักที่คุณเป็นคุณ จำไว้เถอะว่า แม้คุณจะมีพิณทาเป็นแค่ดอกไม้ริมทาง แต่ดอกไม้ดอกนี้ก็จะมีรอยคุณเสมอ สร้อยที่คุณให้ฉันวันนี้จะเป็นเหมือนเครื่องประดับใจฉันตลอดไป’

แม้รูปลักษณ์ภายนอกจะไม่ชวนให้มีจิตเสนาหา แต่พิณทารู้ดีว่าชายหนุ่มมีความจริงใจอยู่มากโข เขาเป็นคนตั้งใจทำงาน และไม่รังเกียจ

เธอที่เป็นแค่ผู้หญิงบ้านนอกคนหนึ่ง

ชนินทร์กุมมือหญิงสาวไว้อย่างแน่น ช่วงเวลาสามปีที่ชายหนุ่มเที่ยวไปเที่ยวมาภาคอีสาน-กรุงเทพฯ ทั้งสองคนก็ยังรักกัน แต่การกลับไปกรุงเทพฯ ครั้งนี้ เขาจะทำทุกอย่างเพื่อให้เธอกับเขาได้อยู่ด้วยกัน

ความรู้ถึงบ้านใหญ่ ความฝันเดินทางร่วมกับความจริงไม่ได้ ชนินทร์ถูกยื่นคำขาดให้เลิกติดต่อกับหญิงสาว ไม่เช่นนั้นครอบครัวจะตัดเขาออกจากกองมรดก พิณทาวิตกหนัก แค่เป็นมือที่สามก็ผิดอยู่แล้ว แต่เธอกำลังทำให้ชีวิตเขาพังพินาศ พิณทาดัดสินใจจบความสัมพันธ์ที่ไม่ถูกต้องของตัวเอง และย้ายไปอยู่ในอำเภอห่างไกลเงียบๆ ก่อนจะให้กำเนิดบุตรสาวที่หน้าตาเหมือนพ่อไม่มีผิด

ชนินทร์ใช้เวลาตามหาพิณทากับลูกเกือบสิบปี เขากับภรรยาเก่าไปกันไม่ได้จนต้องหย่ากันที่สุดในที่สุด เขาคิดถึงพิณทาจับใจและใช้ทุกวิถีทางเพื่อตามหาเธอ และในวันที่เขาเจอพิณทากับลูก ชนินทร์ก็ขอร้องให้ทั้งสองคนไปอยู่กับเขาที่กรุงเทพฯ แล้วนิยมนำเรื่องราวนี้มาจบลง

‘ไปอยู่ที่กรุงเทพฯ กับผมเถอะพิณทา ตอนนั้นผมเป็นอิสระแล้ว ผมอยากอยู่กับคุณและลูก’

ชีวิตใหม่ในป่าปูนช่างน่ากลัวเหลือเกิน เธอต้องเผชิญกับสายตาของคนในสังคมที่มองเธออย่างหยามเหยียด บ้านของชนินทร์ไม่ได้เป็นวังอ่อนๆ แต่เป็นกรงทองที่มีหมาป่าจอมกระหายอยู่รายล้อม

พิณทาคิดว่าเธอจะเป็นผู้หญิงที่อ่อนแอและหนีทุกอย่างอีกไม่ได้ เธอต้องสู้เพื่อชนินทร์ และต้องทำให้เมริศาเป็นคนเก่ง สิ่งใดที่ทำให้她与ลูกกลายเป็นตัวตลก เธอจะไม่ทำ

‘คุณไม่ต้องเปลี่ยนตัวเองขนาดนั้นก็ได้’ ชายหนุ่มเตือนเธอด้วยความเป็นห่วง เมื่อรู้ว่าภรรยาต้องปรับตัวแค่ไหนเมื่ออยู่ในที่ที่ไม่เคยชิน

‘ไม่ต้องห่วงค่ะ คุณเป็นดาวอยู่ตรงนั้น ฉันจะเปลี่ยนจากดินไป

เป็นดาวเคียงคู่คุณเอง’

วันนี้พิณทาลืมรหัสชาติของสัมตำและหันมาकिनสลับในโรงแรมหรู เธอทิ้งเสื้อตัวร้อยกว่าบาทในตู้ที่มีแต่เสื้อผ้าวราคาเหยียบแสน เธอยืนเคียงข้างชินนทร์ได้อย่างไม่ขวยเขิน และสวมบทบาทเป็นเลขาฯ สมาคมสตรีเพื่อสังคม

พิณทาสวมสร้อยกลับตามเดิม ใช้คอเสื้อบังไม่ให้ใครเห็นมัน แม้มันจะไม่ใช้สร้อยเพชรที่คนระดับพิณทาจะใส่ แต่เธอก็ไม่คิดที่จะให้มันห่างจากตัว

“วันงานเทศกาลผ่านมา ได้ปีกว่าๆ ไม่น่าลืมกัน ในงานวันออกพรรษา...”

เสียงแหลมเล็กดังมาจากริมกำแพง เมริศาที่กำลังเดินเล่นชมรอบบ้านให้หายคิดถึง ไม่นั่นใจว่าใครมาท่องอาขยานหรือสวดมนต์แถวนี้แต่ที่แน่ๆ มันทำให้เธอรำคาญใจ

“ใครอยู่ตรงนั้น” เมริศายืนกอดดอกและตะโกนไล่ต้นเสียงซึ่งน่าจะอยู่หลังพุ่มไม้

“พี่มีของขวัญให้มา เป็นผ้าเช็ดหน้า...” ดูเหมือนว่าเด็กสาวผมหน้าม้าที่กำลังร้องเพลงไปพลาง รดน้ำต้นไม้ไปพลาง จะไม่ได้ยินคำถามของเมริศา เพราะใส่หูฟังฟังเพลงลูกทุ่งจากโทรศัพท์มือถือเครื่องใหม่

“นี่เธอ...” เมริศาเดินเข้าไปยืนอยู่ข้างหลัง แล้วสะกิดให้เธอคนนั้นหันมาสนใจ แต่จินตหรากลับตกใจหันมาจิกน้ำใส่เธอ

“กรี๊ด! ทำอะไรของแกเนี่ย” เมริศากรี๊ดร้อง รีบหลบน้ำเป็นพัลวัน

“ขอโทษค่ะ ขอโทษ น้องจินตหราใจไปหน่อย” เด็กสาวตกใจ รีบวางสายยางก่อนปรี๊ดเข้ามาหาเมริศา

“อย่าเอามือสกปรกมาแตะตัวฉันนะ แกู้หรือเปล่าว่าเสื้อตัวนี้

มันราคาเท่าไร”

เสียงไววายดังจนไก่อต้องเดินออกมาดู เมริศาลักจินตหราจน
เด็กสาวเซมาชนหญิงชรา

“เอ็ก อี้ เอ็ก”

สองยายหลานล้มไม่เป็นท่า

“โอ้ย อะไรกันคะคุณหนู มีเรื่องอะไรกัน” หญิงชราร้องถามขณะที่
เด็กสาวกำลังช่วยพยุงเธอลุกขึ้น

“โอ้เด็กนี่มันเป็นใครกันคะยาย มาขีดน้ำใส่ผม”

“น้องจินเปล่านะ พอดีน้องจินไม่ทันเห็น พอดีคุณคนนี้ได้มา
สะกิด พอดีน้องจินก็ตกใจ”

“แกจะพูดพอดีทำไมมากมาย” ไก่อหันไปเอ็ดหลาน

“มันคงตกใจนะคุณหนู เอ้อ นังจินตหรา นี่คุณหนูแม่ ที่ฉันเล่า
ให้แกฟังว่าจะกลับมาวันนี้ สวัสดิ์ที่คุณเธอเสียสิ”

จินตหรายกมือไหว้เมริศาย่างหวาดหวั่น เมริศาเซิดหน้า ก่อนจะ
มองไก่อ

“ไล่แม่อี้ออกไปชะยาย”

คำสั่งนั้นทำให้สองยายหลานหน้าเหลอ

“โธ่! คุณหนู นังจินมันหลานยายเองแหละ มันคงไม่ได้ตั้งใจจริงๆ
ต่อไปยายจะให้มันอยู่ห่างคุณหนูไว้นะคะ ขอโทษคุณหนูสินังจิน”

“จินขอโทษค่ะ อี้อๆ” แพนเพลงลูกทุ่งน้ำตาคลอ ไม่นึกว่าการ
ร้องเพลงที่ตัวเองชอบขณะทำงานจะทำให้ตกงาน

“เอาละๆ เห็นแก่ยายไก่อ แต่ขอบอกไว้ก่อนนะ นี่บ้านพัฒนาดาว
ไม่ใช่ร้านลาบร้านส้มตำที่ใครจะมาร้องเพลงเซๆ แบบนั้น ขอสังนะ
ว่าห้ามร้องเพลงหรือท่องอาขยานแบบเมื่อ^ๆก็ให้ฉันได้ยินอีก”

“คะ ได้เจ้คะ เมื่อ^ๆก็แกร้องเพลงอะไระนางจิน” ไก่อหันไปรับปาก

แทนหลานสาว ก่อนจะหันไปถามจินตหรา

“ ‘โบว์รักสีดำ’ จะบ้า เพลงอมตะของ ศิริพร อำไพพงษ์ เขียนะ
น้องจินชอบร้อง” จินตหราง้มหน้าตอบ ไม่วายชื่นชมศิลปินที่ตัวเองชอบ

“นั่นแหละ จะอะไรก็ช่าง ห้ามร้องในบ้านฉัน แหกตาตุ๋น บ้าน
ช่องออกจะใหญ่โต ร้องเพลงที่มันมีรสนิยมน้อย”

ไม่รอให้ใครอือออ เมริศาเดินกอดอกจากไป

“เกือบไม่มีเงาหัวแล้วนะมึง” ไก่หันไปเอ็ดหลาน

“น้องจินผิดตรงไหนหรือป้า แคร่ร้องเพลงของศิริพร...”

“แกไม่ผิด แต่จงจำไว้ คุณหนูเมรีเธอไม่เหมือนคนอื่น เธอต้อง
มนตร์คาถาฝรั่งให้ขึ้นขอบแต่ของหรูๆ ดูร้ายเหมือนนางร้ายในละคร
หลังข่าว และละเอียดียบเหมือนครุฑเลยนะ ระวังอะไรให้ระวังหน่อย”

“หนูคงไม่เข้าใจเธออีกแล้วละ” จินตหรามองตามเมริศาด้วย
ที่ท่าหวาดกลัว แค่ว่าครั้งแรก เจ้านายที่เพิ่งกลับมาขังน่ากลัวเพียงนี้
หากได้รับใช้ตลอดเวลาเธอคงได้หนีกลับบ้านแน่

“แต่จริงๆ เธอก็เป็นคนใจดีนะ เพียงแต่คนรอบข้างอยากให้เธอ
เป็นแบบนั้นมากกว่า”

“ถ้าเป็นน้องจินคงอดอดตาย อีกอย่างนะป้า เธอยังไม่เคยฟัง
จนจบเพลง ตัดสินได้ไงว่าเพลงที่น้องจินฟังมันไม่ดี” จินตหราบ่นเบาๆ

“อ้อ ป้า ไม่ให้น้องจินร้องศิริพร แต่น้องจินยังร้องเพลงของ
จินตหรา พูนลาภ ได้ไหม” เด็กสาวยังไม่เลิกสงสัย

“นี่แกไม่รู้หรือประชดยะ อยากโดนคุณหนูฉีกเนื้อเป็นชิ้นๆ ก็ลอง
ดูสิ”

หลังจากอารมณ์เสียเพราะได้กรับใช้ เมริสาก็ขึ้นไปอาบน้ำ
อาบท่า แล้วเลือกเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นสีเรียบมาสวม แนนนอนว่าชุด

ล้าลองแค่นี้ ราคายังมากกว่าเงินเดือนคนใช้พวกนั้น

เมริสาชะเง้อดูที่หน้าต่างบานใหญ่เมื่อได้ยินเสียงรถ แล้วยิ้มร่า
เมื่อเห็นหนุ่มกระตุงกระตึงกับหญิงร่างสูงโปร่งลงมาจากรถ

แอ๊ดดีกับโคมดรูนคือเพื่อนที่น่ารักและจริงใจ ทั้งสองคนน่าจะเป็น
เป็นเพื่อนที่เธอสนิทที่สุดในตอนนี้ พวกเขามักมีสิ่งดีๆ มาให้เธอเสมอ
คอยช่วยสร้างความมั่นใจให้ว่าเธอคือคนที่เพียบพร้อมทุกอย่าง

แอ๊ดดี หนุ่มอ่อนแอ่นแต่รสนิยมแฟชั่นสูง ทายาทคนเดียวของ
เจ้าสัวธุรกิจอสังหาริมทรัพย์ เขาจะคอยให้คำแนะนำเรื่องการแต่งกาย
แก่เธอเสมอ แน่نونว่าเขาไม่เคยทำให้เธอผิดหวังสักครั้งเดียว

ส่วนโคมดรูนหรือหญิงโคม ทายาทตระกูลเก่าแก่ชื่อดัง เธอเป็น
หญิงตัวสูงผิวดำ หน้าตาคมเข้มแบบสาวไทย และกำลังเรียนปริญญา-
ตรีที่มหาวิทยาลัยเอกชน อยู่ในบ้านแม่จะดูแลเรียบร้อย แต่ยามออกงาน
เมื่อไร เธอก็เปรี้ยวจัดเซ็กซี่พันได้ที

เมริสาสนิทกับพวกเขาก่อนจะไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศส กลับมาครั้งนี้
เพื่อนทั้งสองก็ยังน่ารักเหมือนเดิม

ถ้าหากวันหนึ่งทั้งแอ๊ดดีและโคมดรูนรู้ว่าเธอมาจากบ้านนอก
และไม่ได้เป็นคนสวยมาแต่กำเนิด พวกนั้นคงจะแปลกใจ แล้วคงจะยิ้ม
กว้างๆ และบอกเธอว่า ‘ไม่เป็นไรหรอกเมรี’ แต่ไม่มีทางหรอก เธอจะมา
ครุ่นคิดอะไรกับเรื่องที่มันไม่มีวันเกิดขึ้น

“โอ แอ๊ดดี หญิงโคม คิดถึงพวกยู่มากๆ” เมริสาล้วงลงบันได
ขณะที่แอ๊ดดีเผลอเข้ามาทอด

“เช่นเดียวกัน เนิยยังคุยกับหญิงโคมนะว่า ถ้าเมรีเพื่อนตัวดีไม่กลับ
มาเดือนนี้นะ เดือนหน้าจะแอบไปเซอร์ไพรส์ถึงปารีสเลย คอยดู”

“เสียดาย รู้จักไม่รีบกลับก็ดี” เมริสากมือทาบอกด้วยความ
เสียดาย

“ไม่เจอกันนาน สวยขึ้นนะเมรี่” โคมดรูนกล่าวชมหญิงสาว

“บ๊า ไม่หรอก ฉันอ้วนขึ้นเกือบสองกิโลแน่ะ กลับมาบ้านต้องลดแล้ว”

“สวยขึ้นจริงๆ สวยมาก” แอ็ดดี้สัมผัส การชมเมรี่ว่าสวยเป็นสิ่งที่พึงกระทำ แม้จะไม่ตรงกับใจสักเท่าไร

“พอเถอะ เอ้อ เกือบลืมนะ นี่ของฝากจ๊ะ” เมรี่ยื่นถุงกระดาษให้ ทั้งสองจ้องมองถุงกระดาษตาวาว

“ว้าย ความจริงไม่ต้องก็ได้ แกเนี่ย” แม้จะปฏิเสธ แต่แอ็ดดี้กับโคมดรูนก็รีบหยิบกล่องข้างในถุงขึ้นมาแกะกระดาษห่อออก

“แถมอะไร” แอ็ดดี้กระซิบถามเพื่อนสาว

“นาฬิกาโรเล็กซ์ รุ่นอันลิมิเต็ด”

“ของฉันเป็นกระเป๋าหิ้วสวย วิดตอง คอลเลกชันล่าสุด สองอย่างราคาเกือบห้าหมื่น ค่ะอยู่ที่นี่”

“โอ เมรี่เพื่อนรัก ขอบใจมาก ความจริงเราว่าจะมาชวนเธอไปงานคืนนี้ด้วยกัน” โคมดรูนฉีกยิ้มบอก

“งานอะไรเหรอ” เมรี่ถามด้วยความสงสัย

“งานเปิดตัวหนังใหม่นะ มันเก๋ตรงที่เรื่องนี้หยิบเอาวรรณกรรมฝรั่งสุดคลาสสิกมาทำ” แอ็ดดี้ตอบ

“หนังที่มาถ่ายทำในเมืองไทยนี่ใช่ใหม”

“ใช่ ดารานำของเรื่องมาร่วมงานด้วย งานนี้เหล่าเซเลบจึงตบเท้าเข้าร่วมงานทั้งนั้น เราจะไปกระแทกไหล่ดาราฮอลลีวูดกัน”

“คืนนี้เลยเหรอ ฉันยังนึกไม่ออกเลยว่าจะใส่ชุดไหน”

“ตาย ระดับเมรี่ เจ้าแม่งานสังคม คงไม่ต้องคิดมากเรื่องเครื่องแต่งตัวหรอกมังคะ” แอ็ดดี้กระแนะกระแนะ

“งั้นสักชุดหนึ่ง ฉันกับพาสจะไปรับพวกเธอที่บ้านนะ”

แอ๊ดดีกับโฉมตรุษยิ้มรับ พลังคิดในใจว่า รถของเมรีศาราคาแพงที่สุด ทุกคนในงานต้องหันมามองแน่ๆ

“ดูท่ายายเมรีคงนึกไม่ถึงว่าเรารู้อดีตของมันหมดแล้ว”
โฉมตรุษหันมาคุยกับเพื่อนที่กำลังขึ้นชมกระเป๋าใบใหม่ หลังจากขับรถพнівบ้านเมรีศาแล้ว

“คงไม่มั้ง ไม่นึกเลยว่าเพื่อนที่คบมาจะเป็นอัสวบ้านนอก คุณหญิงพินทาก็เป็นแค่เมีย่น้อยของคุณชนินทร์ หลงคบมาตั้งนานที่แท้ก็เป็นไอโซจอมปลอม” หนุ่มหน้าหวานเหยียดริมฝีปาก นึกถึงเรื่องราวที่ได้ฟังจากนักข่าวนิตยสารชื่อดังซึ่งเปลอเล่าให้ฟังในงานเลี้ยงสังคมเมื่อปีก่อน หลังจากที่เมรีศาไปเรียนต่อที่ฝรั่งเศสได้ไม่นาน ตอนนั้นทั้งเขาและโฉมตรุษตกใจที่รู้ความลับของเพื่อน แต่ไม่นานก็กลายเป็นความสะใจที่รู้ว่าเมรีศาไม่ได้เป็นทองแท้เหมือนเช่นตัวเอง

“แล้วใครกันยะ ที่เมื่อก่อนเทิดทูนคุณหนูเมรีศาเหลือเกิน สวมนั่นเก่ง สวย รวย แรง” โฉมตรุษประชด

“ใครจะไปรู้ว่าไอโซชั้นดี ที่แท้คือสาวอัสวานรรักกันละ”

“เอาเถอะ เรื่องในอดีตถ้าไม่ซุดคู้ก็คงไม่รู้ ก็คบๆ ไปก่อนละกัน อย่างน้อยเมรีเธอก็รวยจริง แต่ถ้าหนังสือพิมพ์แฉเรื่องอดีตของเมรีเมื่อไหร่เราต้องรีบชิง”

“แล้วใครกันที่ชวนแม่นั้นไปงานเย็นนี้ละยะ”

“เอน่า ค่อยๆ เียนตีจากลิ ตอนนีเราหาเหตุผลเลิกคบแม่นั้นไม่ได้หรอก”

ทันทีที่เดินเข้างาน หญิงสาวตัวเล็กหน้าสวย ผิวพรรณผุดผ่องก็ถูกสื่อมวลชนรุมถ่ายรูป เมรีศาซึ่งสวมเดรสไหล่เดียวสีแดง

โพสท่าเหมือนรู้งาน แม้เธอจะไม่ใช่ดารา แต่เธอก็ดังพอจนหลายคนจำได้
“คุณเมรี กลับมาเมืองไทยเมื่อไหร่” นั่นคือคำถามของนักข่าวที่
เธอต้องคอยตอบ การถูกนักข่าวรุมสัมภาษณ์คือสิ่งที่เธอชอบ ซึ่งเธอ
ห่างหายจากมันมาเกือบสองปีทีไปเรียนต่อ

“เป็นไงล่ะแก ชวนยายเมรีมา โดนแย่งซีนหมด” แอ๊ดดี้อยู่เสีย
อ่อย แต่เหลือบมองเพื่อนไฮโซจอมปลอมมด้วยแววตาทิ่มได้

“เมรีก็เกินไปนะ ตัวเองไม่ได้เป็นไฮโซแท้ๆ รวยอย่างเดียวเขา
ไม่เรียกไฮโซหรอก ต้องเป็นทายาทจากตระกูลผู้ดีแบบเราด้วย...ไว้รอวัน
ที่สังคมรู้เองเถอะ”

“เจียบไว้ ซีเดิมนั่นแล้ว” แอ๊ดดีสะกิดเพื่อนสาวเมื่อเห็นเมริศา
เดินมา

“อ้าวพวกเธอ ตกลงจะดูไหม หนังจะฉายแล้วนะ” เมริศาถาม
ยิ้มๆ

“ดูสิจ๊ะ ก็เห็นเมรีให้สัมภาษณ์นักข่าวอยู่ก็เลยมารอตรงนี้ ปฏิเสธ
ไม่ได้เลยนะว่าวันนี้เธอฮอต อู๊ย! ดูสิ เอามือแตะไหล่ยังร้อนเลย” แอ๊ดดี
แก้มขมพลงเอามือแตะไหล่หญิงสาว

“ใครๆ ก็ว่าจ๊นแหละ” ดูท่าเมริศาจะยังไม่รู้ว่าเพื่อนตัวดีประชด

หลังจากภาพยนตร์ฉายจบ เมริศามายืนรอคนอื่นๆ ที่ทาง
เข้าห้องน้ำ แม้จะอึดอ้อมกับการออกงานสังคม แต่การที่ยังไม่ได้พักผ่อน
หลังจากลงเครื่องบินทำให้เธอ่วงนอนพอสมควร

“เมริศา” เสียงทักนั้นทำให้เธอตาสว่างทันที นั่นมันเสียงของ...

“น้ำทอง เธอมาทำอะไรที่นี่” คนถูกทักหันตืน รีบหันซ้ายหันขวา
เพราะกลัวว่าจะมีคนมาเห็นเธอกำลังเสวนากับแม่สาวบ้านนอก

“ฉันมาทำงานกับพี่”

“เธอทำงานอะไร ทำไมไปทุกที่” สาวไฮโซประชิด

“ฉันอยู่กองถ่าย เป็นผู้ช่วยฝ่ายประสานงาน บางทีก็ได้เป็นตัวประกอบบ้าง หนังสือเรื่องนี้ฉันก็มีโอกาสได้ทำงานติดต่อประสานงานบ้าง เขาเลยชวนมาด้วย”

“เหรอ ดี้จัง” เมริศายักไหล่ มองสาวตัวเล็กอย่างหยามเหยียด น้ำทองคงมาดูหนังรอบนี้ได้เพราะบัตรฟรีสำหรับสื่อมวลชนลืทำ

“ผู้ชายหล่อๆ คนนั้นแฟนเหรอ” น้ำทองถามด้วยความสงสัย

“ใช่ คบกันมาได้เกือบสามปีแล้ว” เธอภูมิใจที่ตัวเองมีคนรักหน้าตาดี อยากเห็นแฟนยัยน้ำทองนึกว่าจะเป็นหนุ่มแบบไหน

“ฉันว่าะวังไว้ก็ได้นะ เหมือนฉันจะเคยเห็นเขามากับนางเอกหนังเรื่องที่ฉันแสดงเลย แต่หนังยังไม่ออกฉายนะ”

คำเตือนจากสาวหน้าแป้นทำให้สาวไฮโซเลือดขึ้นหน้า ผู้หญิงคนนี้ช่างวุ่นวายกับชีวิตเธอนัก

“นี่น้ำทอง พาสกรเขาเป็นนักธุรกิจหนุ่มรุ่นใหม่ที่กำลังจะสืบทอดกิจการห้องเพชรของพ่อเขา เขาไม่ใช่ดาราต็อกตอยหรือเสียตั้นหากลับที่จะต้องมาไล่จับนักแสดงเกรดต่ำหрокนะ” เมริศาริเริ่มขึ้นเสียง

“เหอโกรธเหรอเมริศา ฉันเตือนเพราะเราเป็นเพื่อนกันนะ” น้ำทองเอ่ยเสียงอ่อย

“อิตีดยะ เธอดูสิ ตอนนี้เราสองคนต่างกันแค่ไหน เราจะมาเป็นเพื่อนกันได้ยังไง และกรุณาเรียกฉันว่าเมรี่ด้วย ถ้าครั้งต่อไปเจอกันจำเอาไว้ฉันไม่ใช่เมริศาแล้ว”

ยายนี้ไม่รู้หรือไงนะ ว่าใครๆ ก็เรียกเธอว่า ‘เมรี่’ ทั้งนั้น

“มีอะไรกันเหรอ” โฉมตรูณถามหลังจากเดินออกมาจากห้องน้ำพร้อมแอ๊ดดี้

“เปล่าไม่มีอะไร ไปกันเหอะหญิงโฉม พาสกรที่รอกแล้ว” เมริศา

เดินเซิดหน้าไปโดยไม่หันไปมองน้ำทองอีกเลย

‘ขอโทษนะน้ำทอง ฉันเป็นไฮโซ ทุกคนรักฉันที่ฉันเป็นแบบนี้
สักวันเธอจะเข้าใจฉัน’

3

สัปดาห์แรกหลังจากกลับมาเมืองไทย เมริศใช้เวลาส่วนใหญ่ไปกับการออกงานสังคม เธอชื่นชอบงานสังคมและรักความหรูหรา

“คุณไม่ค่อยมีเวลาให้ผมเลย มัวแต่ออกงานสังคม” พาสกร ตัดพ้อหญิงสาวผ่านทางโทรศัพท์ เขาน้อยใจที่หญิงสาวไม่มีเวลาให้

“โอ พาสกรู้ งานไหนๆ ทุกคนก็ต้องการให้แม่ไปร่วมทั้งนั้น” เมริศอ่อยเสียงหวานหยด ที่มั่นใจว่าสามารถทำให้ชายหนุ่มยอมเข้าใจ

พาสกรเป็นคนใจอ่อน แม้รูปลักษณะภายนอกจะดูเจ้าชู้กรุ่มกริม แต่เท่าที่คบกันมา เขาไม่เคยนอกกู่ นอกทาง มีแต่ตัวเธอนั้นแหละที่ออกงานเมื่อไหร่ หนุ่มน้อยหนุ่มใหญ่ก็ส่งสายตาวานๆ ให้ จะเพราะอะไรละ ถ้าไม่ใช่เสน่ห์ของเธอ...เมริศาคิด

“หวังว่าสิ้นปีนี้ ผมคงมีเวลาให้ผมนะ” ชายหนุ่มอดอ้อน เมริศยิ้มกริม...นี่หรือผู้ชายที่น้ำทองคิดว่ากำลังจะตีจากคนอย่าง เมริศ เพราะเท่าที่ฟัง พาสกรกำลังหลงเธออย่างโง่หัวไม่ขึ้น

“ส่งท้ายปีเก่า ต้อนรับปีใหม่ ปาร์ตี้แบบนี้ก็ต้องอยู่กับคุณอยู่แล้ว” เมริศยิ้มและคิดว่าก่อนจะถึงวันนั้น คงมีอีกหลายงานให้เธอไป

จินตนาการอีกแนว

หลังวางสายจากคนรัก เมริศาเดินลงมาที่ห้องอาหาร ชนินทร์กับพิณทากำลังรับประทานอาหารเช้า

“วันนี้คุณหนูไฮโซ ทายาทคนเดียวของคุณชนินทร์อยู่บ้านด้วยหรือ” ชายผมสีดอกเลาสวมเสื้อโปโลสีขาว กล่าวทักลูกสาวด้วยน้ำเสียงประชดประชัน แต่ทำทีมนิ่งเฉย ก่อนจะยกถ้วยกาแฟขึ้นดื่มอย่างสุขุม

“คุณพ่อแหวะหนูแต่เช้าเลยนะ”

“ก็ตั้งแต่กลับมาจากนอก พ่อยังไม่เห็นหน้าหนูชัดเลยๆ นึกว่าลูกของพ่อแต่งงานออกเรือนไปแล้ว”

“คุณคะ ลูกก็กลับบ้านทุกคืนแหละ เพียงแต่มันอาจจะดึกไปหน่อยแค่นั้นเอง เมรีนั่งทานข้าวเข้ากับคุณพ่อก่อนสิ” พิณทาส่งสายตาสงัดใบให้ลูกสาวนั่งลง

“ไม่ละคะ แม่ไม่ทานข้าวเช้า กำลังไดเอต” ดูท่าหญิงสาวจะไม่เข้าใจความรู้สึกของชนินทร์ที่ต้องการใช้เวลาอยู่กับลูกสาว เพราะเธอยังเดินออกไปจากห้องอาหารอย่างอารมณ์ดี

พิณทามองหน้าสามีก่อนจะยิ้มแก้มเกร๋

“นี่เราทำให้เด็กหญิงใส่ชื่อคนหนึ่ง กลายเป็นคนไม่มีหัวใจไปตั้งแต่เมื่อไหร่กัน” ชนินทร์เปรยเบาๆ

“ไม่หรอกคุณ ต่อให้เมรีเป็นสาวบ้านนอก หรือไฮโซที่แสนเย่อหยิ่ง เธอก็ยังเป็นลูกของเรานะ ที่สำคัญ เรานั้นแหละที่รู้ว่าเธอเป็นยังไง” พิณทาแก้ต่างแทนลูก

“ผมรู้ว่าลูกเป็นยังไง แล้วคุณล่ะพิณทา รู้จักลูกดีหรือยัง” ชนินทร์ถามภรรยา แต่คู่สนทนากลับหลบตาแทนการตอบ

“บางทีคำว่าผู้ดีมันก็เป็นแค่เปลือกนะพิณทา”

“คุณแม่คะ ตกลงงานแข่งขันกีฬาโปโลเพื่อการกุศลของ สมาคมศิษย์เก่านักเรียนอังกฤษ หนูกับเพื่อนๆ ยังไปได้ใช่ไหมคะ” เมริศถามมารดาเสียงใส เมื่อเห็นพิณทาเดินมาหาที่สวนหน้าบ้าน

“แน่นอนอยู่แล้ว อย่าลืมนเตรียมชุดสวยๆ ไปร่วมงานล่ะ อย่าให้ เสียชื่อคุณพ่อที่เคยเป็นผู้เล่นเบอร์สามเชียวนะ” พินทาเผลออดให้ ลูกสาวฟังว่าชนินทร์เคยสวมเสื้อเบอร์ของผู้เล่นที่เก่งที่สุดในทีม

“แล้วปีหน้าเห็นทางสมาคมเปรยว่าอยากจะจัดการแข่งขันโปโล หกวันครั้งแรกด้วย เมิร์ไม่สนใจหรือลูก หนูเคยขี่ม้าด้วยนี่” พินทาลอง แนะนำ ถ้าเมริศตกลง สามีอาจจะพอใจพฤติกรรมของเมริศบ้าง

“เห็นจะไม่ละคะแม่ ขอเป็นผู้ชมแต่งตัวสวยๆ ดีกว่า” เธอเคยขี่ม้า ก็จริง แต่นั่นมันตอนเด็ก ปานนี้เธอคงบังคับอาชาพยศเหล่านั้นได้ยาก อีกอย่างหน้าเธอผ่านการศัลยกรรม จึงเสี่ยงเกินไปที่จะไปเล่นกีฬา อันตรายแบบนี้

“หนูควรจะไปหาคุณพ่อบ้างนะลูก” พินทาเอ่ยตรงๆ หลังจาก เห็นท่าที่مينเฉยของลูกสาวที่โต๊ะอาหารเมื่อครู่ หลังจากกลับมาถึงเมืองไทย เมริศหลงละเลิงกับแสงสี ไม่สนใจคนใกล้ตัวเลย

“ทำไมเหวอคะ” เมริศหันมามิ้ม

“เอ่อ ช่างเถอะ แล้วพาสกรล่ะ ช่วงนี้ไม่เห็นมาที่บ้าน” พินทา เปลี่ยนคำถาม แต่ความหมายยังเหมือนเดิม คือต้องการให้ลูกสาวรู้จัก ดูแลคนรักบ้าง

“หนูไม่มีเวลาขนาดนั้นนะคะคุณแม่ กลับมาใกล้สิ้นปีแบบนี้ เซเลบ อย่างหนูถูกเชิญไปงานโน้นงานนี้ นั่นพูดถึงก็มีมาแล้ว” หญิงสาวชู โทรศัพท์ที่มีสายเข้า ก่อนจะลุกขึ้นและเดินออกไป

พินทามองตามหลังลูกสาวก่อนจะเปรยเบาๆ

“ไม่ดูแลคนที่รักเรา แล้วใครจะรักเราล่ะเมริศ”

ตอนสิ้นปี สมาคมศิษย์เก่านักเรียนอังกฤษจะต้องจัดงาน
กีฬายาโยเพื่อการกุศลตามธรรมเนียม เมริศารวมทั้งสาวสังคมอีกหลาย
คนเฝ้ารอที่จะร่วมงานนี้อย่างใจจดใจจ่อ

ทุกปีจะมีนักเรียนอังกฤษที่เรียนจบไปแล้วหรือกำลังเรียนอยู่เข้าร่วม
การแข่งขัน หากใครฝีมือดี หน้าตาหล่อ มีคุณสมบัติใช้ได้ ก็จะได้กลายเป็น
หนุ่มฮอตในช่วงซัมเมอร์

“เมรี หมวกสีชมพูอ่อนใบนี้ของเธอเก่งจัง” แอ็ดดี้ทำตาโตเมื่อเห็น
เมริศาดูเข้าสู่วินาที เธอคิดว่าหมวกปีกกว้างช่างเหมาะกับชุดกระโปรง
สั้นสีขาวซึ่งทำให้เมริศาดูเหมือนผู้ดีอังกฤษ นี่ถ้าเขาไม่ได้ยินเรื่องซุบซิบ
เกี่ยวกับอดีตของเพื่อนคนนี้นี่มาก่อน เขาคงจะชมด้วยความจริงใจกว่านี้

“ขอบใจอะ ยูก็เก่งไม่เบาอะ หญิงโฉมละ”

“มาแล้ว” โคมิดรูนปรากฏตัวในชุดกระโปรงสีม่วงอ่อน ติด
เครื่องประดับขนนกบนศีรษะ หญิงสาวขำขันเล็กน้อยที่เครื่องประดับบน
หัวของเธอเด่นน้อยกว่าของเมริศา หลายครั้งที่เธอพยายามแต่งตัวให้
สวย แต่ผลงานที่ไรเมไฮโซจอมปลอมก็ยิ่งเด่นกว่าเธอ

“สวยทุกคนเลย สมแล้วที่สื่อขนานนามพวกเรานะ สามนางฟ้า”
แอ็ดดี้หัวเราะคิกคัก

“นางฟ้าจริงมีสอง ยูนะ นางฟ้าจำแลง” เมริศาดอกกลับด้วย
อารมณ์ขัน และไม่เห็นแววตาไม่พอใจของหนุ่มที่ตั้ง

“เออเนเมรี อีตาพาสโทร. หา เห็นบอกว่าวันนี้เธอนัดมันไว้ไม่ใช่หรอ
โทร. หากไม่รับ” โคมิดรูนเอ่ย

เมริศาทำตาโต ลืมเสียสนิทว่าวันนี้เป็นวันสิ้นปีซึ่งเธอมีนัดกับ
ชายหนุ่ม

“ตายจริง ลืมเสียสนิท แต่เอาเถอะ ขอเสร็จงานนี้ก่อนนะพาสจำ
แล้วคืนนี้จะไปดินเนอร์ด้วย” เมริศาพูดกับโทรศัพทที่หน้าจอแสดงสายที่

ไม่ได้รับหลายสาย

“เร็วๆ เค้าจะเริ่มแข่งกันแล้ว” แอ็ดดี้สะกิดให้เธอมองไปที่สนาม

“ดูสิพวกเธอ คนดั่งๆ มากันเพียบเลย ไม่เสียดายที่มา” โคมดรุนเอ่ยเบาๆ

“ใช่ คุณนั่น คุณเพชรพลอย ไฮโซตัวแม่ ดูชุดเธอสิ สีฉูดฉาดสุดๆ ที่สุด หมวกปีกกว้างนั้นแทบกินพื้นที่ครึ่งหนึ่งของสนามเลยนะ” แอ็ดดี้ดันแว่นตาตัวเองขึ้น “โอมาเยกอด เดี่ยวเราต้องไปทักเธอนะ นั่นเจ๊จิตพลอยแกมมุก บรรณานิการนิตยสารชื่อดัง เธอคงมาหาชาวซุบซิบไปลงคอลัมน์ไฮโซของเธอแน่” แอ็ดดี้ตาลุกวาว

“นี่หล่อนมาดูกีฬาหรือมาดูคนยะ” เมริศาแขวะจนแอ็ดดี้หันมาค้อน วันนี้เมริศาจิงใจขัดเขาเหลือเกิน

“ดูเบอร์สามทีมเสื้อสีขาวสิ หล่อจัง” โคมดรุนเอ่ย ทำให้เพื่อนหันไปที่สนาม จ้องมองชายหนุ่มที่กำลังทำให้หญิงสาวทำตาชวนฝัน

“หล่อจริงๆ ด้วย ใส่เสื้อเบอร์เดียวกับที่พ่อฉันเคยใส่เลย” เมริศาเห็นด้วยกับคำพูดของเพื่อน

“โอ๊ะๆ เดี่ยวนะคนนี่...” แอ็ดดี้ปิดปอยผมที่ปรกหน้าตัวเองออกแล้วเอ่ยต่อ “หม่อมมณพคุณ ไม่น่าเชื่อว่าจะกลับมาแข่งงานนี้ด้วย คนนี้คือทายาทเจ้าของตึกที่สูงที่สุดในประเทศไทยเชียวนะ”

ทั้งสามคนจับจ้องไปที่หนุ่มผิวขาวซึ่งมีแวตามุ่งมั่นกับริมฝีปากสีแดงระเรื่อ เขากำลังควบม้าเลี้ยงลูกบอลด้วยท่วงท่าสง่างาม แล้วดีลูกบอลเข้าประตูของฝ่ายตรงข้าม เรียกเสียงเชียร์จากสาวๆ ได้เป็นพิเศษ

“หล่อละลายใจอะไรเชื่อนี้” เมริศาเผลอชม ทำให้โคมดรุนแอบส่งสายตาคือองให้เธอ

“คนนี่ฉันขอได้ไหมเม” สาวตัวสูงเอ่ยเบาๆ

“อ้าว นั่นมันคน ไม่ใช่สิ่งของนะคะหญิงโคม ของดีใครๆ ก็อยากได้ ยูกิทำตัวเป็นเด็กไปได้” เมริศาทำหน้ากวนประสาทใส่ โคมตรุน ทำตาโต เทบทนพฤติกรรมที่ไม่เคยเกรงใจใครของเมริศาไม่ไหว

‘อย่าให้ฉันแฉเรื่องอับอายของเธอเนะ ยายหน้าพลาสติก’

“นี่พวกหล่อนจะแย่งกันทำไมยะ เดี่ยวช่วงพักครึ่ง เขาให้ผู้ชมลงไปเดินเล่นในสนามได้ ถึงตอนนั้นเราค่อยไปเชยชมพอเทพบุตรกันก็ได้” แอ็ดดี้กล่าวแทรก เมริศายักหน้า หันกลับไปมองที่สนาม

“นี่แกได้ยินใช่ไหม ยายเมรีมันกวนประสาทฉัน” โคมตรุนกระซิบบอกแอ็ดดี้

“มันก็กวนฉันตั้งแต่เช้าเหมือนกัน”

สิ้นเสียงนกหวีดซึ่งเป็นสัญญาณบอกว่าหมดเวลาครึ่งแรก ผู้ชมข้างสนามก็เดินเข้าไปในสนาม บางคนพูดคุยกันเอง บางคนพูดคุยกับนักกีฬา

“รีบเร็วหญิงโคม” แอ็ดดี้ดึงมือเพื่อนสาววิ่งแทรกเข้าไปในกลุ่มคนเมริศาที่มัวแต่ชักช้าจึงตามไม่ทัน

“จะรีบไปไหนกัน อย่าบอกนะว่าจะรีบไปหาท่านชายนพคุณอะไรนั่น” เมริศาบ่นพึมพำเมื่อเพื่อนปริไปหาผู้ชาย แม้เธอจะปากจืด แต่ใจจริงเมริศาไม่ได้พิศวาสเทพบุตรของโคมตรุนขนาดนั้น เธอพูดโดยที่คิดว่ากาารเป็นคนชั้นสูงต้องพูดจาให้ดูเป็นคนเข้มแข็ง

“อู๊ย” หญิงสาวอุทานเสียงดัง เมื่อเห็นเด็กหญิงเดินเตาะแตะเข้ามาแล้วล้มลง จากนั้นก็ร้องให้ หญิงสาวตรงเข้าไปประคองให้ลุกขึ้น

“โอ๊ย ไม่ร้องนะคะ” เมริศาลอบ มือก็เช็ดน้ำตาให้ หลงรักสาวน้อยที่หน้าตาเหมือนตุ๊กตาทันที

เด็กหญิงสงบลง เพราะหมวกใบใหญ่ของเธอดึงดูดความสนใจ

“อยากได้เธออะ โตขึ้นหนูก็ได้ใส่เองนะ” เธอพูดเป็นภาษา

อังกฤษ จนลืมนึกถึงว่ามีใครบางคนมายืนบังแดดให้

“อยู่นี่เองลิซ่า ขอขอบคุณที่ดูแลให้ นะครับ”

เสียงทุ้มนุ่มที่ดังขึ้นทำให้เธอต้องเงยหน้าขึ้นมอง เมื่อได้เห็นหน้า เมริสาก็รู้ว่าเจ้าของเสียงคือเทพบุตรของโฉมตรู

“ไม่เป็นไรค่ะ” เมริสาคอมแก้มเด็กน้อยยพอดใหญ่ เด็กหญิงเงินและหันไปทำท่าทางให้ชายหนุ่มอึ้ง เพราะคุ้นเคยกว่า

“ผมหม่อมหลวงนพคุณ ศิริโยธา ณ อยุธยา ครับ” ชายหนุ่มยื่นมือมาเพื่อทักทายตามมารยาท หญิงสาวจับมือเขา

“เมริสา พัฒนาดาว ค่ะ”

“พิพัฒนาดาว...คุณคือลูกสาวของคุณชนินทร์หรือครับ”

“ค่ะ คุณรู้จักพ่อของฉันด้วยหรือ”

“ผมชื่นชอบการทำงานของ คุณพ่อคุณ”

“ขอบคุณค่ะ”

ผู้ชายคนนี้มีมารยาทจริง มากเกินไปจนเมริสารู้สึกอึดอัด

“อ้อ เด็กฝรั่งนั้นลูกคุณหรือคะ เห็นบอกว่าคุณเพิ่งกลับมา”

คำถามนั้นทำให้ชายหนุ่มหัวเราะเบาๆ

“หลานสาวครับ เป็นลูกของพี่สะใภ้ ลิซ่าคงหลงกับพี่ชายผมเลยแยกกันตามหา แล้วผมก็เจอลิซ่าอยู่กับคุณพอดี คุณเมริสาเป็นคนตรงดีนะคะ”

“เรียกเม หรือเมรี่ก็ได้ค่ะ”

“เรียกผมนพก็ได้ค่ะ”

“เห็นท่าอึ้งเด็ก นึกว่าไม่ไหวแล้ว” เมริสาก็ยิ้ม

นี่หรือเปล่าผู้ดีตัวจริง ไม่มีท่าทีเจ้าชู้แต่ดูน่าเกรงขาม หากเธอไม่มีพาสกรอยุ่ในใจ เธอคงเริ่มหัวนโหวกับชายหนุ่มตรงหน้าไม่น้อย

“นี่แกพาฉันมาตงคนแก่หรือไง แอ๊ดดี้ พ่อเทพบุตรนพคุณ
ของฉันไปไหนเสียล่ะ” โฉมตรุณบ่นเป็นหมิ่นกึ่งผึ่ง เมื่อเพื่อนพาตัวเองมา
อยู่ท่ามกลางคนสูงอายุ

“ไอ้ะไอ ไม่นะ อยู่อีกฝั่ง และกำลังคุยกับเมรี่อยู่” แอ๊ดดี้โวยวาย
เมื่อเห็นสาวไฮโซจอมปลอมกำลังสนทนากับนพคุณอย่างออกรส

“กรี๊ด อยู่ใกล้ที่นั่งเราแค่นั้น แกก็ลากพาฉันมาเสียไกล สนาม
โบโลนี่มันกว้างกว่าสนามฟุตบอลอีกนะยะ”

“จะมานะอะไรอีก รีบไปสิหญิงโฉม”

ทั้งสองคนรีบปรี่ไปแสดงตัวให้เป้าหมายเห็น

“อ้าวเมรี่ มาอยู่ที่นี่เอง เราตามหาเธอแทบแย่” แอ๊ดดี้โกหกชุด
ใหญ่ ทั้งๆ ที่ตัวเองเป็นฝ่ายรีบหนีเมริศา

“ชายคนใหม่คะ เมื่อก็เล่นเก่งมากเลย โฉมกับเพื่อนเชียร์
คุณชายอยู่นะคะ ลู!” โฉมตรุณทักทายนพคุณโดยไม่รอให้ใครแนะนำ
พร้อมทำหน้าตาให้ดูน่าเอ็นดูที่สุด

“อ้อ เมรี่ พาสกริทร. มาหาฉันอีกแล้วนะ ทะเลาะอะไรกันหรือ
เปล่าจ๊ะ เป็นแฟนกันค่อยๆ พูดค่อยๆ จากันสิจ๊ะ” โฉมตรุณหันมาพูด
ทำให้เมริศาทำหน้าไม่ถูก ใจหนึ่งก็อยากติดต่อพาสกริโดยเร็ว แต่อีกใจ
หนึ่งอยากจะแกล้งโฉมตรุณที่แสดงออกว่าชอบผู้ชายคนนี้อีกจนน่า
หมั่นไส้

“ชายคนพกลับมาเมืองไทยเมื่อไหร่ล่ะ” แอ๊ดดี้ถามบ้าง

“ก็กลับมาช่วงสิ้นปีแหละครับ หลังปีใหม่อีกคงกลับไปเรียนต่อ”

“เราคงต้องไปแล้วนะคะชายคนพ แล้วค่อยเจอกันใหม่” เมริศารีบ
ตัดบทและยิ้ม แล้วพาโฉมตรุณออกจากวงสนทนาด้วยความรู้สึกสะใจ
พิลึก

“เดี๋ยวลีครับ คุณเมรี่ ผมยังไม่ได้ขอคุณที่ช่วยลิซ่าไว้เลย” คำพูด

ของชายหนุ่มทำให้โฉมตรุหน้าแดงด้วยความโกรธ แต่นั่นกลับทำให้
เมริศาได้ใจ

“คุณชายจะขอบคุณเมย์ไงหรือคะ เมเกรงใจ รับไว้ไม่ได้หรอก
ค่ะ”

จริตผู้หญิงแบบนี้ มีหรือที่ผู้ชายจะกล้าปฏิเสธ...เมริศาคิดอย่าง
มั่นใจ

“เอาเป็นว่าเย็นนี้ผมขอเลี้ยงข้าวแทนคำขอบคุณ คุณเม่จึงไม่
รังเกียจ”

‘เข้าแผน’ เมริศายิ้มกริ่ม ยิ่งเห็นสีหน้าของโฉมตรุที่กำลังเบิก
ตาโต ปากสั่นระริก เธอยิ่งชอบใจ

“แต่เธอมีนัดกับแฟนเธอแล้วนะคุณเมรี่ เธอจะไปกับชายนพได้
ยังไง” สาวตัวสูงพยายามกีดกัน

“หญิงโฉมคะ เมรู้ค่วามีนัด แต่นี่แค่ทานข้าวเย็นนะคะ ชายนพ
อุตส่าห์มีน้ำใจเลี้ยงขอบคุณ แม่ควรรับน้ำใจนี้ไว้ อ้ออย่างเมก็บริสุทธิ์ใ
อยู่แล้ว ทำไมต้องคิดมาก พาสกรเราจะเจอกันหลังจากเมทานข้าวกับ
ชายนพเสร็จ” เมริศาตีหน้าซื่อ จนเพื่อนสาวอยากกรีดลั่น

“ถ้าจันทอนหกโมงเย็น เจอกันที่ชั้นบนสุดของตึกไบโหนดทาวเวอร์
นะครีบ ผมจะรอคุณเมรี่ที่นั่น” นพคุณยิ้มให้ทุกคนอีกครั้งก่อนจะจากไป

“เธอทำอะไรอยู่ เมริศา” โฉมตรุขึ้นเสียง

“ฉันทำอะไร ก็...ช่วยหลานสาวเขาไว้ แล้วเขาก็จะเลี้ยงข้าว
ขอบคุณ ใชสิ นั่นมันตึกของพ่อเขานี่” เมริศาลอยหน้าลอยตาพูด

“ฉันหมายความว่าเธอมีแฟนแล้ว แล้วจะไปทานข้าวกับชายอื่น
ได้ยังไง”

“ที่ทานได้เพราะว่าไม่ได้คิดอะไร หรือว่าหญิงโฉมคิด”

เมื่อถูกยกย่อน โฉมตรุจึงได้แต่นิ่ง กฎข้อหนึ่งของไฮโซคือ

ไม่แสดงอารมณ์ต่อหน้าคนหมู่มาก แม้จะโกรธจนอยากฉีกเนื้อคนเป็นชิ้นๆ ก็ตาม

เมริสาถูกเพื่อนในกลุ่มเมินไส้ แต่เธอไม่สน การได้ไปกินข้าวกับนพคุณไม่สำคัญเท่ากับการแกล้งโฉมตรุณ คนอะไร แคผู้ชายคนเดียวก็ไม่พอใจเธอเสียแล้ว ไม่เคยนึกถึงหัวอกเพื่อนเสียบ้าง ให้เจออย่างนี้ก็ดีเหมือนกัน จะได้ว่าไม่ได้มีแต่โฉมตรุณที่สวยได้

เธอจำได้ดี โฉมตรุณมักจะต่อว่าเธอเสมอเรื่องผู้ชาย ทั้งๆ ที่เธอยังไม่ได้คิดจะทำอะไร แต่เพื่อนสาวไฮโซคนนี้มักจะจ้องจับผิดใส่ร้ายเธอเสมอว่าเป็นคนกินไม่เลือก

ใครกันแน่ที่กินไม่เลือก โฉมตรุณนั่นแหละที่มีข่าวฉาวกับผู้ชายจนชิน จนบางครั้งเมริสาก็นึกเห็นใจหนุ่มๆ เหล่านั้น การกินคนดีๆ อย่างนพคุณออกไปจากโฉมตรุณก็คงดีเหมือนกัน

เมริสาเดินเซตหน้าออกจากลิฟต์ชั้นบนสุดของตึกใบหยาด-ทาวเวอร์ บริการผายมือต้อนรับ และบอกให้เธอเดินตามเข้ามาในห้องอาหารซึ่งถูกระงกโอบห้อม มองเห็นทิวทัศน์ของกรุงเทพฯ ได้อย่างชัดเจน

นพคุณยืนยิ้มรอเธออยู่ เมริสาแอบเขิน คิดว่าหมอนี่หล่อไม่เบา อยู่อังกฤษคงมีແหม່ແຍ້ງกันจีบนำดู เธอพยักหน้าตอบรับก่อนจะนั่งลงตามคำเชิญของนพคุณ

“วิวสวยจังเลยนะคะ” เมริสาหันไปมองโดยรอบ

“ทำเลทองเลยนะครับ ปกติวันสิ้นปีแบบนี้ต้องจองกันยาว” ชายหนุ่มปोंงปากกระซิบ เมริสาหัวเราะ

“ก็ลูกชายเจ้าของตึกจะทานเสียอย่าง ใครจะห้ามได้คะ” เมริสาเอ่ยขณะรับรายการอาหารจากบริการ หลังจากสั่งอาหารแล้ว เมริสาก็

เหม่อมองทัศนียภาพด้านนอก แสงสุดท้ายของปีจะจากไปแล้ว ทิวนคร
เริ่มมีแสงไฟสว่างแทนที่

เมริศาแอบขันในใจ เธอนี่ก็แสนเจ้าชู้เสียจริง ตอนเย็นกินข้าวอยู่
กับผู้ชายคนหนึ่ง แล้วก็ต้องไปปาร์ตี้คืนข้ามปีกับพาสกร เสน่ห์แรงจริง
นะเมริศา นี่ถ้าพาสกรมาเห็นเธออยู่กับนพคุณที่นี่ เขาคงจะโกรธหัวฟัด
หัวเหวี่ยง หรืออาจจะคุกเข่าร้องให้เป็นคนขี้แย แต่จะอย่างไรก็ช่าง
เธอคงต้องอธิบายให้เขาเข้าใจว่า ถึงใครๆ อยากคบเธอเพียงใด แต่
ดวงใจของเธอนั้นมีให้เขาคนเดียว

“คิดอะไรอยู่หรือครับคุณเมรี”

“คิดถึงแฟนค่ะ”

นพคุณเกือบสำลั๊กน้ำ

“ไม่น่าเชื่อว่าจะมีผู้หญิงคิดถึงผู้ชายคนอื่น ทั้งๆ ที่อยู่กับผม”
นพคุณยิ้มอวยๆ “แต่ผมก็ชอบนะ ตรงดี อีกอย่างวันนี้ต้องขอบคุณ
คุณเมรีด้วยที่มาทานข้าวกับผม เพราะผมก็ไม่มีโปรแกรมไปไหนด้วย
อยู่บ้านคงเหงาแย่”

นพคุณเป็นสุภาพบุรุษกว่าที่คิด เขาไม่ล่วงเกินเมริศาละเลยสักนิด
ไม่ว่าจะด้วยท่วงท่ายหรือทางวาจา ทำให้หญิงสาวรู้สึกว่าเขาเป็นผู้ชายที่
น่าคบเป็นเพื่อนคนหนึ่ง

“ดูรอบๆ สิครับคุณเมรี มีแต่คูรักทั้งนั้น”

เมริศากวาดสายตาไปรอบๆ ตามคำพูดของชายหนุ่ม ก็เห็นว่า
เป็นจริงอย่างที่เขาว่า ซึ่งไม่น่าแปลก วันสิ้นปีใครก็อยู่กับคนพิเศษ พลัน
สายตาเธอก็สะดุดกับหนุ่มสาวหน้าตาดีคู่หนึ่งที่นั่งอยู่ที่โต๊ะข้างในสุด

“คุณชายคะ ขอตัวสักครู่” เมริศาลุกขึ้นแล้วเดินไปที่โต๊ะข้างใน
สุด เธอหน้าชา อารมณ์โกรธในอกเหมือนดังพายุที่พัดโหมกระหน่ำ

สองหนุ่มสาวที่กำลังหัวเราะคิกคักไม่ทันสังเกตว่ากำลังถูกจ้องเขม็ง

“สนุกกันมากสินะ” เมริศาเอ่ยเบาๆ แต่ก็ทำให้ทั้งสองหันมามอง
“เมรี่” พาสกรตักใจจนหน้าซีด เพราะไม่คิดว่าจะเจอหญิงสาวที่นี้

4

วินาทีนั้นเมริศาไม่สนใจแล้วว่า สตรีที่มานั่งกินข้าวกับคนรักของเธอคือใคร เธอรู้สึกเหมือนหัวใจถูกจับโยนขึ้นฟ้าแล้วโดนฝูงเหยี่ยวที่หิวโหยรุมจิกรุมทั้งจนไม่เหลือชิ้นดี เมื่อชายหนุ่มที่เธอเข้าใจว่าซื่อสัตย์และรักเธอมาตลอดทรยศเธอ

“คุณทำอะไรนะพาส คุณนอกใจฉันเหรอ”

“ผมไม่ได้ตั้งใจ ผมโทร. ไปหาคุณแล้ว...” พาสกรพยายามอธิบาย

“โทร. ไปหา...แต่พอฉันไม่รับ คุณก็ควงคนใหม่มาได้เลยหรือนี่คุณยังรักฉันอยู่หรือเปล่า” เมริศาตัดพ้อ

“ผม...” พาสกรอ้าอึ้ง ทำให้หญิงสาวไม่พอใจมากขึ้น

“...นี่คุณเจียบหรือพาส หมายความว่ายังไง” หญิงสาวเริ่มโมโหที่พาสกรไม่ยอมตอบคำถาม

“ก็บอกเธอไปแล้วว่าไม่ได้รักแล้ว” หญิงสาวหน้าหวานที่นั่งฟังมานาน ถือโอกาสตอบคำถามแทน

“นี่เธอเป็นใครไม่ทราบ” เมริศาถามด้วยน้ำเสียงไม่พอใจ

“บอกไปเถอะพาส ว่าคุณกับแคทคบกันมานานแล้ว นานพอๆ กับที่เธอทิ้งคุณไปเรียนต่อแล้วไม่สนใจไยดีคุณเลย แม้เธอจะกลับมา

แล้ว คุณก็ยังเป็นผู้ชายที่เธอไม่เห็นความสำคัญยังงี้ละ” แคทรียาหันมาจ้องมองเมริศาแล้วพูดต่อ “แม้กระทั่งวันสำคัญเธอยังไม่สนใจพาสเลยปล่อยให้พาสอยู่คนเดียว”

แคทรียายิ้มมุมปาก แล้วได้กลับ “ว่าแต่คนอื่น เธอเองก็มาดินเนอร์กับคนอื่นไม่ใช่เหรอ”

คำพูดของดาราสาวทำให้เมริศาตัดสินใจว่าแก้วแล้วสาดน้ำใส่หน้าแคทรียา

“กรี๊ด! นี่หล่อนทำอะไร” ดาราสาวร้องลั่น

“เอาไว้ล้างความหน้าด้านของเธอนะสิ ฉันกับชายนพไม่ได้มีอะไรกัน เราเป็นแค่เพื่อน หล่อนนั่นแหละที่เป็นแมวขโมย ยังมีหน้ามาด่าฉันฉอดๆ อีก”

เมริศาเงื้อมือหมายจะตบสักขาด แต่ชายนพขำๆ กลับคว้าข้อมือเธอไว้ พร้อมๆ กับที่แคทรียาสาดน้ำใส่หน้าเธอเพื่อเอาคืน

“อ้อ นี่รู้กันเลยเหรอ” เมริศาสะบัดข้อมือจนหลุดออกจากมือของพาสกร เธอใช้มือเช็ดน้ำออกจากใบหน้าด้วยอารมณ์เดือดพล่าน

“หยุดเถอะเม” พาสกรห้ามเสียงดังก้อง จนคนทั้งห้องอาหารหันมามอง

นพคุณได้ยินเสียงโวยวายจึงเดินเข้ามาสังเกตการณ์ แต่ก็ทำได้เพียงแต่ยืนห่างๆ เพราะเกรงจะเป็นการละเมิดเรื่องส่วนตัว

“ผมกับแคทเราคบกันได้ระยะหนึ่งแล้ว แคทเป็นคนดี เธอคอยดูแลผมทุกอย่าง โอเค เรื่องนี้ผมยอมรับว่าผมผิด แต่คุณนั่นแหละเม คุณมีหัวใจข้างหรือเปล่า คุณเคยดูแลผมบ้างไหม คุณปล่อยให้ผมอยู่คนเดียวตลอดเวลา” พาสกรจ้องหน้าหญิงสาว

“วันที่ผมเหนื่อย วันที่ผมต้องการกำลังใจ คุณล่ะอยู่ไหน ถ้าไม่ใช่งานปาร์ตี้ งานสังคมบ้างบอกเหล่านั้น แล้วดูสิ ขนาดวันสำคัญ มีแต่แคทที่

พร้อมอยู่กับผมเสมอ แคทยอมเจียดชั่วโมงคิวทองของเธอในวันสิ้นปี
มานั่งทานข้าวกับคนที่แฟนหึงมาทานข้าวกับผู้ชายคนอื่น” พาสกร
ปรายตามองนพคุณอย่างเอาเรื่อง แต่อีกฝ่ายยังทำหน้าที่เรียบเฉย

“อีกอย่าง ผมทนความเฉยชา ความเอาแต่ใจและความร้ายกาจ
ของคุณไม่ได้อีกแล้ว วันนี้ผมขอเลิกแคท เราสองคนคงไปด้วยกันไม่ได้
แล้ว” พาสกรตัดสินใจบอกเลิก

เฉียะ! เมริศาตบหน้าชายหนุ่ม

“แต่คุณหลยใจฉันก็รับไม่ได้แล้ว ยังจะพยายามหาเหตุผลดี ๆ
ให้ตัวเอง แล้วโยนความผิดให้คนอื่นอีกหรือ”

เมริศาเลือดขึ้นหน้าที่ถูกแฉต่อหน้าผู้คน แต่กระนั้นเธอก็ยังขีด
หน้า ปรายตาไปยังดาราสาวที่มองเธออย่างเอาเรื่องเช่นกัน

“เธอเป็นดาราสินะ อ้อ ฉันพอจะจำเธอได้อยู่ เคยเห็นแวบๆ ตาม
หน้าบันเทิงของหนังสือพิมพ์ใกล้สักฉบับ ว่าเป็นของเล่นไฮโซ เข้าใจคิด
นะ มาเอาใจกันในวันส่งท้ายปีเก่าต้อนรับปีใหม่ ยอมสละชั่วโมงหากิน
มาหาของที่แพงกว่า” เมริศาถูกแคทเรียว่าที่ยอมมาเอาใจพาสกรก็
เพราะเงิน

“เม คุณไม่รู้จริงๆ หรือ ถ้าวันนี้มันเป็นแค่วันส่งท้ายปีเก่า ผมจะ
โทร. หาคุณทำไมมากมายขนาดนั้น...” พาสกรถอนหายใจ มองหน้า
เมริศาด้วยแวตาคิดหวัง

“วันนี้วันเกิดผมนะเม คุณลืมจริงๆ ด้วย”

สิ้นคำพูดของชายหนุ่ม โลกก็เหมือนหยุดเคลื่อนไหว หัวใจสาวบ
นัยน์ตาของเมริศาเริ่มเลื่อนลอย เธอแทบจะหยุดหายใจ เมื่อเห็นแวตาค
สิ้นหวังของพาสกรมองมาอย่างหยาบเหยียด เขามองเธอราวกับว่าเธอ
ไม่มีหัวใจ

เมริศาทั้งเจ็บทั้งอาย เธอไม่ได้ผิด แต่กำลังถูกตราหน้าว่าเป็น

คนผิด สิ่งที่เราต้องทำคือออกไปจากห้องอาหารสุดหรูนี้ให้เร็วที่สุด

หญิงสาวหมุนตัวกลับและวิ่งออกไป นพคุณรีบวิ่งตามแต่ก็ไม่ทัน เพราะเมริศาลงลิฟต์ไปแล้ว

‘คบกันมาได้สักระยะแล้วหรือ...ถ้าอย่างนั้นฉันสินะที่ถูกหลอกมาตลอด ฉันไม่ดูแลเขาเลยหรือ ถ้าเช่นนั้นที่ผ่านมา เขาไม่เคยรับรู้เลยว่าฉันรักเขามากแค่ไหน แล้วทำไมเรื่องที่เกิดขึ้นฉันถึงกลายเป็นคนผิดผิดทั้งที่ไม่ได้ทำผิด น่าเจ็บปวดจริงๆ’ เมริศาคิด เมื่อย้อนนึกถึงคำเตือนของเพื่อนเก่าหน้าเป๋น เมริศาก็ยิ่งโมโหตัวเอง

หญิงสาวเจ็บจนร้องไห้ไม่ออก เธอไม่รู้ว่ามีนางอยู่หลังพวงมาลัยรถของตัวเองตั้งแต่เมื่อไหร่ หัวใจของพาสกรที่เธอเคยมั่นใจว่าเป็นของเธอมาทลอลุดล่อยไปแล้ว ถ้าเช่นนั้นเธอก็ไม่ใช่ผู้หญิงที่น่าอิจฉาที่สุดในแวดวงสังคมแล้วนะสิ ไม่รู้ว่าพรุ่งนี้หนังสือพิมพ์จะลงข่าวของเธออย่างไร

เวลาสองทุ่มในคืนสิ้นปี ผู้คนมากมายออกมาร่วมสังสรรค์กัน รอยยิ้มปรากฏบนใบหน้าของทุกคน คู่รักเดินจับมือกันออกมาจากร้านอาหารฟาสต์ฟู้ด หญิงคนหนึ่งซื้อลูกโป่งลูกละไม่กี่บาทผูกแขนลูกสาว ของที่ราคาไม่แพงแต่ทำให้ทุกคนยิ้มได้ ต่างจากคนที่เพิ่งออกมาจากห้องอาหารสุดหรูแต่กำลังทุกข์ระทม

เมริศาชับรถไปอย่างใจจดใจจ่อ วันนี้เธอไม่มีทั้งเพื่อน ทั้งคนรักนี้หรือสาวสังคมที่ทุกคนยอมรับ น่าขันสินะ...

เสียงโทรศัพท์มือถือดังขึ้น ใจเกิดความหวังว่าพาสกรต้องโทรมาขอคืนดี หรือไม่ก็ต้องเป็นแอ๊ดดีหรือโหมดรุ่นชวนไปเคาน์ต์ดาวน์ แต่เธอก็ต้องผิดหวังเล็กน้อย เพราะเบอร์ที่แสดงบนหน้าจอเป็นเบอร์ที่เธอไม่คุ้นสักรีด

“สวัสดีปีใหม่เมอร์ มีความสุขมากๆ นะ”

เมอร์จำเสียงนั้นได้ดี น้ำตาที่กลั่นไว้ไหลริน

“ฮือๆ” สาวโฮไซร้องไห้โฮ

“เมอร์ เป็นอะไรหรือเปล่า ร้องให้ทำไม” น้ำทองรีบถามด้วยความ
เป็นห่วง แม้ววันนี้จะโดนเมรีสาวัน แต่เพื่อนเก่าก็ไม่ถือสา ปีใหม่ทั้งที่
เธอก็อยากอวยพรให้เมอร์มีความสุข แต่เสียงร้องไห้ที่ได้ยินตอนนี้
ช่างขัดกับภาพของเมอร์สาผู้เยือกเย็นในวันนั้น

“ฉัน...ฉันโดนทิ้ง อีพาสกรมันเป็นแฟนดาราจริงๆ” เมรีสาพูดไป
สะอื้นไปจนพังแทบไม่รู้เรื่อง ยิ่งนึกถึงคำพูดของน้ำทองเธอก็ยิ่งเจ็บใจ

“ใจเย็นๆ หายใจเข้าลึกๆ ขับรถอยู่หรือเปล่า” น้ำทองได้ยินเสียง
ลมแทรกมาเป็นระยะ จึงคิดว่าเมอร์ส่าน่าจะเปิดกระจกรถ

“ฉันไม่ดีตรงไหน ฉันพยายามทำทุกอย่างแล้ว...”

“เมอร์ ฟังฉันก่อนนะ เธอจอดรถก่อนได้ไหม แล้วสงบสติอารมณ์
ก่อน...” น้ำทองพูดไม่ทันจบ สายก็ตัดไปเสียก่อน

เมอร์ส่าหวั่นเสียว เขวี้ยงโทรศัพท์ทิ้งทันที เธออยากระบายความ
อัดอั้นให้ใครสักคนฟัง แต่เตอร์ก็ดันหมดอีก

เสียงระเบิดดังขึ้น เมรีสาสะดุ้งและกรี๊ดร้องลั่น รถคันหรูเสียหลัก
ไม่ยอมวิ่งไปตามการบังคับ ทำท่าจะพุ่งลงข้างทางเสียให้ได้ เมรีสาทำได้
ดีที่สุดคือหักหลบและเหยียบเบรกให้มันหยุดลง

เธอหายใจหอบ ตีนกλώสิ่งที่เกิดขึ้น เมื่อตั้งสติได้เธอก็ออกมาดู
ข้างนอกสำรวจความเสียหายของรถ

“โธ่เว้ย!” เมรีสาตะลึง เธอเนี่ยมันวันโลกาวินาศหรือไร ทำไมถึงเกิด
เรื่องซวยซ้ำซ้อนกับเธอถึงเพียงนี้

เธอปาดน้ำตาแล้วรีบเข้าไปนั่งในรถ มองดูรอบๆ ถนนเปลี่ยวซึ่ง
ไม่รู้ว่ามีใครอยู่ติดของกรุงเทพฯ เธอจะอย่างไรดีเพราะติดต่อกับใครก็ไม่ได้

เมริคาเห็นไฟกะพริบสีชมพูอยู่ไกลๆ เธอว่าน่าจะเป็นร้านอะไรสักอย่าง แต่จะร้านอะไรก็ช่าง เวลานี้เธอควรหาใครสักคนมาช่วยเธอก่อน ระยะทางจากรถไปถึงที่หมายน่าจะประมาณสองร้อยเมตร แต่ระหว่างทางมืดและสองข้างทางเป็นป่ารกชัฏ ถ้าจะไปถึงที่นั่น เธอต้องวิ่ง วิ่งและวิ่ง ใครจะรู้ว่าก่อนจะถึงร้านนั้นจะพบเจออันตรายอะไรบ้าง

เมริคาเก็บทรัพย์สินทั้งหมดไว้ในรถ พกมือถือกับเงินสดนิดหน่อย ติดตัว เมื่อออกจากกรถเธอก็รีบวิ่งสุดชีวิต คนขับรถที่เล่นตามหลังบีบแตรไล่แต่เธอไม่สนใจ นึกอยากไปถึงเป้าหมายเร็วๆ

เธอยื่นหอบเมื่อถึงที่หมาย สันรองเท้าข้างหนึ่งหัก ทำให้เธอต้องยอมหักอีกข้างเพื่อให้ใส่เดินได้

“บ้าเซมัด นี่จิมมีชูเชียนะ” เมริคาบ่นแล้วหันไปมองร้านตรงหน้า ป้ายร้านที่เด่นหราเขียนว่า ‘อีसानสะออน’ ซึ่งทำให้เธอหัวเสียไม่น้อย

“อีसानสะออนหรือ ใครจะไปกินได้” เมริคาบ่นอีกครั้ง แทนที่จะเป็นร้านอาหารธรรมดา เธอจะหาอะไรรองท้องได้บ้าง กลับเป็นร้านอาหารอีसान ที่มีเสียงดังมาจากตู้คาราโอเกะด้านใน

ร้านบ้านๆ แบบนี้ จะให้เธอเข้าไปนั่งได้อย่างไร เอาเถอะ อย่างน้อยแค่ขอยืมโทรศัพท์โทร. บอกคนที่บ้านให้มารับก็ยังดี

ไฟกะพริบสีชมพูซึ่งแขวนระยงระยงอยู่บนผนัง แสดงให้เห็นว่าเจ้าของร้านไม่มีความคิดสร้างสรรค์ด้านการแต่งร้าน แม้จะดูบ้านนอกแต่ก็ทำให้เมริคานึกถึงฟิงก์ปาร์ตี้ที่เคยไปร่วมที่ปารีส

“อู๊เยอคะ สาวน้อย” หญิงผมยาวร่างสูง ไม่สิ...เธอไม่ใช่ผู้หญิง น่าจะเป็นสาวประเภทสองมากกว่า

“ขอโทษนะคะ ขอยืมโทรศัพท์ได้ไหม พอดิรถฉันเสีย แบตมือถือก็หมด” เมริคาถามพร้อมชูโทรศัพท์ขึ้น ไม่วายยังเข็ดหน้าให้เขารู้ว่าเธอ

ไม่ใช่คนชั้นชั้นเดียวกันกับคู่สนทนา

“ได้เลยค่ะคุณน้อง มาๆ นั่งก่อน” สาวประเภทสองเชื้อเชิญให้เธอเข้ามานั่งในร้านก่อน ใบหน้าของเธอแต่งด้วยเครื่องสำอางสีจัดจ้าน รูปร่างแม้จะดูบอบบาง แต่ก็ยังคงมีกล้ามเนื้อเหมือนผู้ชาย เขาสวมเสื้อยืดสีสดกับกางเกงยีนเข้ารูป เมริศามั่นใจว่าเขาต้องเป็นคนมั่นใจในตัวเองสูง

“นั่งพักก่อน รถเป็นอะไร แล้วจอดไว้ตรงไหน”

“ถัดจากร้านไปประมาณสองร้อยเมตร ไม่รบกวนมากหรอก แคื่อยืมโทรศัพท์” เมริศາไม่อยากให้กะเทยเจ้าของร้านวุ่นวายกับเธอมาก เพราะเธอไม่อยากเสวนากับเขาลึกเท่าไร

ร้านเล็กๆ นี่มีเคาน์เตอร์ไม้ซึ่งทำขึ้นอย่างหยาบๆ วางอยู่ด้านหน้า ด้านในมีโต๊ะวางอยู่ประมาณหกเจ็ดโต๊ะ ซึ่งมีแขกจับจองแล้วสี่ห้าโต๊ะ ถัดเข้าไปน่าจะเป็นห้องครัว เพราะเธอได้ยินเสียงโครมครามพร้อมได้กลิ่นอาหารโขลกออกมาจากที่นั่น ส่วนห้องน้ำน่าจะอยู่นอกร้าน

มองดูอย่างไรที่นี้ก็ไม่ใช่ที่ของเธอแน่นอน

เจ้าของร้านเดินเข้าไปในครัว แล้วกลับออกมาพร้อมโทรศัพท์มือถือราคาถูก เขายื่นมันให้เธอ เมริศาจำใจรับมาโทร. หาที่บ้าน

“เอ่อ...พี่คะ โทร. ออกไม่ได้ ยอดเงินมันไม่พอ” เมริศาคะโกนบอกกะเทยร่างสูง

“ตายแล้ว พี่ลืมเติมเงิน ขอโทษจริงๆ เจ้แหว ขอยืมโทรศัพท์หน่อยสิคะ” เขาตะโกนเข้าไปในครัว ก่อนหันมามองเมริศาด้วยที่ทำขยเขินที่เงินมือถือหมด

สตรีร่างท้วม ผมหยิกฟูฟ่อง แต่งหน้าจัดและหน้าอกใหญ่เดินออกมาจากในครัว

“อะไรยะ นั่งเหยี่ยว” ผู้มาใหม่ทำหน้าสงสัย เธอน่าจะมีอายุ

สามสิบตอนปลาย

“รบกวนคนนี้เสีย จะขอยืมโทรศัพท์ แต่โทรศัพท์ของฉันดันเงินหมด ยืมของเจ้หน่อยสิ”

“อีกแล้วนะแก เอาแต่โทร. หาผู้ชายจนเงินหมด เสียใจอะ ของฉันก็ไม่มีเหลือ”

“อ้าว แล้วกัน ทำงี้ดีละเนี่ย”

ทั้งสองคนหันมามองเมริสาที่พยายามปรับสีหน้าให้เป็นปกติ

“เออ งั้นขอชาร์ตมือถือก่อนก็ได้”

โชคดีที่เมริสาหยิบสายชาร์ตมือถือมาด้วย เมริสาจะรอให้โทรศัพท์ชาร์จแบตเตอรี่ได้เยอะหน่อยจะได้โทร. ได้นาน

“ดูท่าทางคงเหนื่อย ทานอะไรก่อนไหม อ้อ พี่ชื่อเหี่ยว หรือจะเรียกหญิงเหี่ยวก็ได้นะ” กะเทยร่างสูงแนะนำตัวอย่างเป็นมิตร

“พออยากให้ลูกชายแข็งแรงสุขภาพเหี่ยว แต่โตขึ้นดันกลายเป็นนกยูงซะงั้น ส่วนพี่ชื่อเจ้แหว เราสองคนเป็นเจ้าของร้าน เอ้อ...แล้วน้องล่ะคะชื่ออะไร มาจากไหนเนี่ย” สาวร่างท้วมแนะนำตัวเอง ก่อนถามเมริสา

“ชื่อเมรี่ค่ะ”

“เมรี่ ชื่อเหมือนฝรั่งเลย” เจ้แหวทำตาแป๋วมองหน้าหญิงสาว เมริสาคิดในใจ...นี่แม่ค้าคนนี้ไม่รู้เลยหรือว่าเป็นคนดังขนาดไหน ทำทางคงขลุกอยู่แต่ในครัว ถึงได้ไม่มีปฏิกิริยาใดเลยเมื่อเจอหน้าเธอ

“เข้า ทานอะไรก่อนสิ มาดื่มด้วยกัน” หญิงเหี่ยววางจานยำรวมมิตรรสจัดจานลงตรงหน้าเมริสา แล้วรินเบียร์ใส่แก้วใบใหญ่ให้เธอ

“เออ ไม่เป็นไร แค่มารู้จักเฉยๆ”

ใครจะกินของอย่างนี้ลง เบียร์ราคาถูกแบบนี้เธอเคยกินที่ไหน

คุณหนูอย่างเธอต้องดื่มเครื่องดื่มราคาแพงในแก้วสวยๆ เท่านั้น และยำนั่นก็ดูท่าจะไม่สะอาดเท่าไร

แต่กลิ่นนี้ทำให้เธอต้องร้อง เธอยังไม่ได้กินอะไรเลยตั้งแต่ตอนบ่าย แม้จะไม่อยากจะแตะยารวมมิตรตรงหน้า แต่ความหิวก็สั่งให้ลองตักมากินสักคำ อีกอย่างวันนี้คงไม่มีอะไรแย่ไปกว่านี้แล้ว อย่างมากก็แค่ท้องเสียเพิ่ม

แต่ผิดคาด เพราะมันอร่อยเหลือเชื่อ เมริศาไม่เคยกินยาที่ไหนรสชาติแบบนี้มาก่อน อร่อยกว่าที่โรงแรมของเธอเป็นไหนๆ เมริศาตักเข้าปากอีกคำโดยไม่เกรงใจใคร

“เห็นไหม เมริศงิ๋วจริงๆ ด้วย เอ้าดื่มเบียร์เสียสิ แก่เฒ่า” เจ้แหวนยิ้มแต่ คะยั่นคะยอให้เธอดื่มเบียร์ “ไหนๆ ปีใหม่นี้เธอคงดวงไม่ดีเท่าไร มาฉลองปีใหม่กับพวกเราก็ได้ ชนแก้ว แต่...ความร่ำราน...”

หญิงเหี่ยวยื่นแก้วมาตรงหน้าเธอ สาวร่างท้วมยื่นแก้วมาชนเป็นการชวนให้เธอส่งท้ายปีเก่าที่โง่งงด้วยเครื่องดื่มที่ธรรมดาที่สุด...คงไม่มีอะไรแย่ไปกว่านี้อีกแล้ว อย่างน้อยที่นี้ก็ยังมียิ้ม มีคนชวนเธอร่วมงานเลี้ยง เธอไม่มีใครอีกแล้ว...

“แต่...ความร่ำราน” เมริศายื่นแก้วไปชนจนเกิดเสียง

สองสาวกรีดลันเมื่อเห็นเมริศากะดกแก้วเบียร์ดื่มจนหมด

“เรียดคะคุณน้อง มาร้องเพลงกันดีกว่า” หญิงเหี่ยวเดินไปหยิบหนังสือเพลงมาเปิดเลือกเพลง แล้วควานหาเศษเหรียญในกระเป๋า จากนั้นก็หยอดเหรียญลงในตู้คาราโอเกะแล้วเลือกเพลง

เบียร์รสชาติเพื่อนทำให้เมริศาซาไปทั้งตัว แต่น่าแปลกที่เธอรู้สึกผ่อนคลายอย่างประหลาด

“รินเองเลยนะ เดี่ยวเจ้าไปทำอาหารก่อน โทรศัพท์เดี๋ยวรอเบตมันเต็มก่อนก็ได้ หรือจะรีบไปปาร์ตี้ที่ไหนหรือเปล่า” เจ้แหวนหันมาถาม

“ไม่มีค่ะ คือนี้นั่งอยู่คนเดียว” ประโยคนี้เสียดแทงใจทำให้เธอรีบ
รินเปียไรส์แก้ว

“ถ้ารถไม่เป็นอะไรมาก เดี่ยวให้นายดินซ่อมก็ได้นะ เขาเป็นช่าง
อยู่ใกล้ๆ เนี่ยแหละ มากินที่นี้ประจำ” เจ้แหวงยิ้มให้เมริศาอีกครั้ง ก่อน
จะหายเข้าไปในครัว

เมริศาบีบมือตัวเอง ตอนนี้เธออยู่ในงานเลี้ยงซึ่งอยู่ที่ไหนไม่รู้ กับ
คนที่ไม่รู้จัก

“เมรีเป็นอะไรหรือเปล่าจะ ทำหน้ายังกับคนอกหัก”

คำพูดของหญิงเหี้ยวสะกิดต่อมความเสียใจของเมริศา ทำให้
น้ำตาไหลทะลัก

“ว้าย แทงใจดำหรือเปล่า คุณพี่ขอโทษ” หญิงเหี้ยวหน้าเหลือ
และรีบหากระดาษทิชชูมาซับน้ำตาให้

“ฉันผิดตรงไหน ฉันพยายามทำดีที่สุดแล้ว ยังมีหน้ามาถามว่า
ฉันมีหัวใจหรือเปล่า นี่ล่ะ คนไม่มีหัวใจกำลังตอบคำถามคุณด้วย
น้ำตานี้ไง” เมริศาระบายออกมา

“เขาไปมีแฟนใหม่หรือ”

“ใช่ ฉันคงจะผิดเองแหละที่ไม่เคยดูแลเขาเลย คิดดูสิ วันนี้นั่นเกิด
เขาแท้ๆ ฉันกลับจำไม่ได้ สมควรแล้วละที่เขาจะทิ้งไป”

“ใจเย็นๆ เมรี คนที่ทิ้งเราไปก็ใช่ว่าจะเป็นคนดีกว่าเราหรอก”

เมริศาหันมามองคนพูดอย่างเข้าใจ

“วันนี้เศร้าให้เต็มที่เลย ไหนๆ ความเศร้ามันก็แะมาเยี่ยมเรา
แล้ว ทักทายมันให้เต็มที่ และสนุกกับมัน เชื้อเถอะ อย่างน้อยคืนนี้เธอ
จะฟังเพลงเศร้าได้เพราะที่สุด” หญิงเหี้ยวกุมมือเธอเพื่อให้งำลังใจ

“ฟังเพลงดีกว่า” หญิงเหี้ยวเดินไปที่หน้าตู้คาราโอเกะอีกครั้ง
แล้วเปิดเพลงลูกทุ่ง

เมริคานิ่ง เพลงที่เธอไม่เคยคิดจะฟัง ทำไมคืนนี้ถึงเพราะจับใจนะ

ว่าแบบแบบๆ ถึงอ้ายมีแฟนน้องยังคิดถึงฮอด
ผ่านมาเหมือนคนตาบอด เสียวรอยกอดให้แฟนผู้อื่น
คิดว่ายังโสด เทให้หมดทั้งใจไม่ฝืน
เมื่อรู้อ้ายมีคนอื่น ใจสะอื้นกลืนก้อนน้ำตา...

เมริคานิ่งไม่รู้จักเพลงนี้ แต่กลับเข้าใจความหมายของมันเป็นอย่างดี
หญิงสาวหันไปมองตู้เพลง เห็นภาพนักร้องหญิงวัยกลางคนกำลังร้อง
เพลงที่โดนใจเธอบนหน้าจอ

“ ‘อยากลิ้มแฟนเขา’ ของ ศิริพร อำไพพงษ์ เพราะใช่ไหมล่ะ ”

เมริคานิ่งตอบแต่ยกแก้วเปียร์ขึ้นดื่มอีกครั้ง ศิริพร อำไพพงษ์
หรือ เธอเคยได้ยินชื่อในที่ไหนนะ

กลุ้มใจเหลือเกิน ห่วงเหินก็ยิ่งฮ่ำฮอน
คิดถึงฮอดแฟนเขาร่ำรอน ตัดใจจรงก์จนทางเดิน
กลับไปได้ ไปบ่ฮอด จอดพอกะเทิน
ยากแก้นอหลงฮักซู้เฟิ่น อยู่ก็เขินเมินก็ซำใจ¹

น้ำตาคลอหน่วยอีกครั้ง เมริคานิ่งให้ เธอลิ้มพาสกรไม่ได้จริงๆ
เธอได้เขามาง่าย แต่เธอกลับดูแลเขาไม่ได้ และตอนนี้เขาก็มีดาราน้ำ
หวานดูแลเสียแล้ว จากนั้นไป...เธอคงมีสิทธิ์แค่ได้คิดถึงแฟนของคนอื่น
เท่านั้น

¹ เพลง “อยากลิ้มแฟนเขา” ประพันธ์โดย สลา คุณวุฒิ

“อ้าว เผลอแป็บเดียว ร้องให้ขี้แยอีกแล้ว” เจ้แหวนทำหน้างมื่อเห็นหญิงสาวร้องไห้

“ดูเหมือนเมรีจะมีปัญหาหัวใจนะเจ้”

“อูย เป็นเรื่องธรรมดาของสัตว์โลกหนู คนเรามักจะโง่ในเรื่องนี้แหละ” เจ้แหวนลูบหัวคนที่แ่ด้วยความเอ็นดู น่าแปลกที่เวลานี้เมรีศาไม่คิดที่จะบดมือหยาบๆ ของสาวร่างท้วมออก ในทางกลับกันเธอรู้สึกอบอุ่นอย่างประหลาด หรือลึกๆ แล้วเธอสัมผัสได้ถึงความจริงใจ

“ใช่ ดูอย่างเจ้แหวนสิ โง่เพราะรอคอยใครบางคนจนขึ้นคานแล้ว”

“เอ๊ะนี่ ฉันเป็นโสดเพื่อทรมานใจหนุ่มเล่นยะ ใครจะไปเหมือนแก นั่งเหยี่ยวเหยี่ยวฟ้า ยอมให้ผู้ชายหลอก”

“เด้าก็หลอกให้เจ้อเหมือนกันแหละน่า”

“สรุปเราไม่ได้โง่ที่ถูกลอก แต่เรากำลังมีความสุขที่ถูกลอกซิมิ” เจ้าของร้านทั้งสองคนถกเถียงกัน จนลืมหันไปว่าหญิงสาวที่นั่งอยู่เริ่มหน้าแดงก่ำ เธอเสยผมยาวแล้วระเบิดหัวเราะเสียงดังลั่น

“ขอบใจนะทุกคนที่มาร่วมปาร์ตี้ปีใหม่กับฉัน มันเป็นปาร์ตี้ที่สุดยอดจริงๆ” เมรีศาชูแก้วขึ้นแล้วโยกตัวไปตามจังหวะเพลงหญิงเหยี่ยวกับเจ้แหวนหันมารีดก๊ากันใหญ่

“โอ้โห สนุกกันเชียวนะเจ้แหวน” เสียงชายหนุ่มดังขึ้น ทั้งสามคนหันไปมองหนุ่มร่างสูงที่เพิ่งมาถึง

“มาพอดีเลยดิน เธอคงจะช่วยเราได้มาก” หญิงร่างท้วมก้มมือเรียกให้ชายหนุ่มเข้ามาใกล้

“อะไรหรือครับ” ชายหนุ่มขมวดคิ้ว เดินเข้าไปในวงสนทนา

“นี่คือเมรี รถเธอเสีย คงต้องให้ดินช่วยหน่อยแล้ว เมรีจะ นี่คือดิน ช่างประจำคุณแถวนี้”

“สวัสดีครับ” ชายหนุ่มยิ้มฟันขาว ดวงตาของเขากลมโต คิ้วเข้ม

ดกดำ

“ยินดีที่ได้รู้จักนะคะ พ่อหนุ่มหล่อ” เมริศาส่งสายตาวานให้
ทำให้ชายหนุ่มยิ้มขึ้น

“ดูท่าทางจะมานะเนี่ย” อดินแซว

“ไม่มาว ไม่มาว คนอย่างเมริศ ไลน์ขอเป็นแฟนก็ตีมาแล้ว
แล้วกะอีแค่เบียร์ธรรมดาจะมาได้ไง โนเวย์” หญิงสาวเอียงหัวไปมา จน
ชายหนุ่มอดขันไม่ได้

“ตกลงเธอชื่อเมรี หรือเมรี่ซี่เมากันแน่”

5

ชายหนุ่มตาหวานอมยิ้มเมื่อเห็นอาการสาวสวยแปลกหน้า
ซึ่งขัดกับบุคลิกและการแต่งกาย

ไอดินขยับเก้าอี้มานั่งร่วมโต๊ะ เขาสวมเสื้อโปโลสีขาวกับกางเกง
ทหาร ทำให้เจ้แหวกกับหญิงเหี่ยวรู้สึกแปลกตาพอสมควร

“โอ้โห วันนี้หล่อเชียวนะ สมกับที่เป็นแฟนพี่” เจ้แหวกชมเสียง
หวาน แต่คนถูกชมเพียงยิ้มอายๆ

“จริงด้วย ปกติเราเห็นเธอแต่งแต่ชุดข้างสีทึมๆ กลิ่นน้ำมัน
คละคลุ้ง วันนี้ถือรูปมาหล่อเชียว”

ปกติแล้วไอดินมักจะมากินข้าวหรือดื่มสังสรรค์ที่ร้านนี้ในชุด
ทำงาน แต่วันนี้เป็นวันหยุดสิ้นปี เขาจึงมีเวลาอาบน้ำอาบท่า และตั้งใจ
จะมาฉลองปีใหม่กับทุกคนที่เฝ้าตามประสาคนคุ้นเคยกัน

“ปกติก็แต่งเหมือนกัน วันนี้พอมีเวลา ขอเนียบหน่อย” ไอดิน
ตอบ ทำตัวไม่ถูกเมื่อถูกชมซึ่งๆ หน้า

“แบบนี้แหละผู้ชายในฝัน ดูเข้มแข็ง จริงใจ ค่ะนี่ฉันขอจีบนะคะ”
เมริสาเอ่ยขึ้นหลังจากเสียบไปนาน ทำให้วงแตก

“เอ่อ คุณน้องขา จะมาแย่งแฟนเจ้แหวกไม่ได้นะคะ” หญิงเหี่ยว

ได้ที่ได้

“ไอดิน หนูมเจ้าของคู่สามีภรรยาประจำบ้าน โสโต ออบุ่น ใจดี ใครก็หลงรัก ไอดินเป็นแฟนพวกเราทุกคนแหละ ถ้าเป็นดาราก็คงเนื้อหอมไปแล้ว” เจ้แหวนอธิบายแก้เขิน จ้องมองหนูมผิวสีแทนตรงหน้า เธอน่าจะรู้จักชายหนุ่มคนนี้มาเกือบห้าปีแล้ว จากเด็กหนุ่มที่เป็นเพียงลูกจ้างร้านซ่อมรถ วันนี้เป็นถึงเจ้าของกิจการเพราะความมุ่งมั่นและขยันขันแข็ง ด้วยฝีมือกับการบริการที่ดีเยี่ยม คู่สามีภรรยาประจำบ้านจึงเป็นที่ยอมรับ และเติบโตจนน่าภาคภูมิใจ

“อย่าไปถือสาแม่รีเธอเลย เธอคงเมา” เจ้แหวนหันมาบอกชายหนุ่ม ชายหนุ่มหัวเราะร่วน อาการของหญิงสาวก็บ่งบอกชัดเจนแล้วว่าคำพูดของเธอไม่ได้ออกมาจากใจจริงๆ เพราะเวลานี้หญิงสาวหันไปปรบมือตามจังหวะเพลง

‘พระรถเสนไม่เคยไวใจแม่รี’ ชายหนุ่มนึกในใจ

“แต่...ความร้ายราน” เสียงลอดออกจากริมฝีปากบาง ก่อนเสียงเคาะแก้วจะดังต่อเนื่องเป็นระยะ เวลานี้สาวไฮโซจึงดูไม่แตกต่างจากนางในวรรณคดีเหมือนอย่างที่ชายหนุ่มคิด

“เธอมากับใครหรือเจ้” ไอดินกระซิบถามเจ้แหวน

“เห็นว่ามีคนคนเดียวนะ ดูท่าจะออกหักมาด้วย เจ้ก็ไม่ว่าจะปลดปล่อยไง เห็นอีกทีก็เมาแฉ่แล้ว ฝากดูแลด้วยละกัน”

“รถเธออยู่ไหนละ เดี่ยวผมบอกให้วีระมาดูแล เอาไปฝากไว้ที่คู่มมก่อน เมาแล้วขับเดียวถูกจับแน่”

เจ้แหวนเห็นด้วยกับคำแนะนำของชายหนุ่ม ที่จะให้ช่างประจำที่ร้านอีกคนมาซ่อมและนำรถไปจอดไว้ที่คู่ของไอดิน ส่วนเจ้าของรถดูท่าจะไม่ได้ใส่ใจปัญหาแล้ว

“พูดถึงเรื่องรถเสียนะ มีเรื่องตลกของเจ้แหวนจะเล่าให้ฟัง”

หญิงเหยี่ยวพุดขึ้น เรียกความสนใจจากคนในวงเหล้าได้อย่างดี

“ตอนผัวเก่าออกรถใหม่เป็นโฟร์วีลไคร์ฟส์คุณสี่ เจ๊แกออกไป
เที่ยวกับผัว ขับไปได้สักพัก เจ้าผัวตัวดีเกิดคึก อยากมีอะไรด้วย ช่วงนั้น
ข้าวใหม่ปลามัน เจ๊เหววของเราก็กินแซ่บอยากลองได้ท้องรถ”

เพียงแค่เปิดเรื่อง ทุกคนก็หันมาตั้งใจฟัง เพราะอยากรู้วีรกรรม
ของสาวร่วงท่วม

“เหมือนได้เปลี่ยนบรรยากาศไป เคยอยากลองไหม” หญิงเหยี่ยว
หันไปถามคนในวงที่พยักหน้าบ้าง เอียงอายบ้าง

“เจ๊เราจึงตกลงกับผัวตัวดีว่า หากใครมาถามว่าทำอะไรอยู่ได้
ท้องรถ จะบอกไปว่าซ่อมท่อไอเสียอยู่”

“อะไร จะมามุกไหนยะ” เจ้าของเรื่องยังงกับเรื่องที่ตัวเองถูก
พาดพิง แต่เพื่อนกะเทยไม่สนใจ

“แล้วเจ๊เหววกับผัวก็เข้าสู่กิจกรรมเข้าจังหะ ทำไปได้สักพัก
เจ๊เหววกับสามีก็ได้ยินเสียงของชายชรา ที่ตะโกนถามมาว่าทำอะไรกัน
ขณะที่ทั้งคู่กำลังจะถึงจุดสุดยอด จึงตะโกนไปทั้งที่เสียงยังอื้ออ้าว ซ่อม
ท่อไอเสียนะลุง...อูย...” หญิงเหยี่ยวเน้นเสียงช่วงท้าย ทำให้ทั้งวง
เงียบกริบ

“แต่ทั้งสองต้องหยุดกิจกรรมกะทันหัน เมื่อชายชราตอบกลับมาว่า
‘เออ...ก่อนพวกแกจะซ่อมท่อไอเสีย ลุงแนะนำให้ซ่อมเบรกก่อนดีไหม
รถแกมันไหลไปโน่นแล้ว...’ ”

คนในวงสนทนาฮาครืน

“อืเห็ดสด! ฉันไปทำเรื่องหน้าอายแบบนี้ตั้งแต่เมื่อไหร่กันยะ”
เจ๊เหววแก้ตัวเป็นพัลวัน

“จริงเหวเจ๊ โอย...ฉันหิวจะท้องแข็งเลย แล้วรถไปไกลหรือเปล่า
ทำอะไรไปปิดร่างกายทันไหม แล้วมีอะไรกันใต้ท้องรถมันทำได้จริงเหว

หัวไม่กระแตกได้ท้องรอดเหอ แต่...รถแบบนั้นมันคงสูง น่าจะทำได้”
เมริสาเชื่อว่าเป็นเรื่องจริงจึงวิเคราะห์ตามหลักการทำให้คนฟังฮาอีกครั้ง

“หนูเมรี่จะ มันเป็นโจ๊กคะ ใครจะทำกัน” เจ้แหวนหันมาอธิบาย

“อืม น่าจะใช่ ร้านอาหารอีสานคงไม่ขายโจ๊ก”

เมื่อเห็นว่าเมริสาพูดไม่รู้เรื่อง ทุกคนจึงเลิกสนใจสาวซีเมา

“เอาๆ กินๆ ดื่มน้ำ สุขสันต์วันปีใหม่” หญิงเหี้ยวยกแก้ว
แอลกอฮอล์ขึ้นอีกครั้ง

เมื่อทุกคนชนแก้วแล้ว เมริกาก็ดึงแขนของไอดินมาคล้องกับแขน
ตัวเองแล้วดื่มน้ำ เบียร์ เรียกเสียงฮือฮาจากคนในร้าน

“เอาเลยเมรี่ซีเมา ร่ายมนตร์ใส่พระรถเสนให้ได้” เจ้แหวนหัวตา
ให้เป็นเชิงสนับสนุน

“กรี๊ด! นี่มันอะไรกัน” สาวตัวเล็กผิวดำเดินเข้ามากลางวง แล้ว
ดึงแขนชายหนุ่มออกจากเมริสา

“มาอยู่อะไรกับแฟนฉัน” มยุรีมองหน้าสาวซีเมาอย่างเอาเรื่อง

“อะไร” เมริสาหาได้กั๊วเกรง กลับทำหน้ายั่วโมโห

“พี่ติน ผู้หญิงคนนี้เป็นใคร”

“เพื่อนฉันเอง มีปัญหาอะไรมึทราบ นายตินไม่ใช่แฟนเธอเสีย
หน่อย” หญิงเหี้ยมตอบคำถามแทน

“ที่ฉันมาช้าเพราะมัวไปส่งเจ้าวีระกลับอู่ นึกว่าพี่ตินจะอยู่ที่นั่น
ที่ไหนได้ มาอยู่ที่นี้แถมยังมีหมาป่าหิวโซรอจ้องแตกอยู่” มยุรีชักสีหน้า
บ่นที่เสียรู้ตามลูกจ้างในร้านของไอดินนำรถที่เสียไปจอดที่อู่

“แกหลอกฉันเหอไอ้วีระ” หญิงสาวหันไปหาเรื่องคนที่มาด้วยกัน

“ก็ถ้าไม่บอกแบบนั้น ก็จะไปส่งเขาเหอ” ช่างหนุ่มทำหน้าทะเล้น

“เอาเถอะ มาแล้วก็อย่าอารมณ์เสีย นั่งก่อนทั้งสองคนนั่นแหละ
อยากกินอะไรสั่งเลย” ไอดินบอกผู้มาใหม่

วีระยี่มให้เมริศาก่อนจะรีบหาอะไรใส่ปากโดยไม่เคอะเขิน มยุรีซึ่งนั่งข้างไอดินไม่ยอมปล่อยมือออกจากแขนของชายหนุ่ม รวากับกล่าวว่าสาวซึ่งมาจะคว่ำหนุ่มในฝันของเธอไปได้

“ทำตัวอย่างกับหมีโคอาล่า” เมริศาทิ่มพำที่เห็นมยุรีไม่ยอมปล่อยมือจากแขนของไอดิน เธอมองแล้วนึกถึงหมีที่เคยเห็นครั้งไปเที่ยวออสเตรเลีย

“นี่แก้วฉันเหมือนหมีแพนด้าเธอ ค่อยยังชั่วที่มันน่ารัก” คำตอบของมยุรีทำให้เมริศาแอบหัวเราะ หญิงสาวคนนี้คงไม่รู้จักหมีพันธุ์อื่นนอกจากหมีแพนด้าเป็นแน่

“ยายก๊ีบนี้ก็ออกนอกหน้าเกินไป ทำอย่างกับเป็นแพนนายดินน่าหมั่นไส้” เจ้แหวกระซิบบอกหุ่นส่วน

“อย่างนี้แหละสนุก อย่างยายก๊ีบต้องเอาเมรี เอ๊ย เมรีเข้าชน” หญิงเหี้ยวยี่มอย่างมีแผน

“เมรี เอน้าตักให้นายดินสิ ชานั่นเขาชอบเมนูนี้เสียยิ่งกระไร” สาวเทียมเริ่มเสียมและส่งจานน้ำตักหมูให้

เมริศารับมาแล้วยื่นให้หนุ่มชื้อาย

“คุณดิน เมรีเห็นคุณชอบ ทานเยอะๆ นะคะ”

เขาพยักหน้าขอบคุณ สายตาเข็วที่ก็บรอยยิ้มหวานของเธอทำให้ชายหนุ่มไม่กล้าสบตาด้วย ผิดกับคนที่นั่งข้างๆ ซึ่งจ้องเธอจนตาแทบถลน

“อย่ามาสะเออะ ฉันดูแลแฟนฉันได้”

“ใครสน” เมริศาตอบกลับ

“เผอิญชอบคนมีเจ้าของ ได้ยินไหม แม่ว่าที่หลังแต่หวังเอาจริง” เมริศาประตด แล้วยกแก้วเบียร์ขึ้นดื่มอีกครั้ง มยุรีประเมินที่ท่าของสาวซึ่งมาไม่ออก จึงทำได้แค่โกรจจนแทบคว้นออกหู

“อาหารอร่อยทั้งนั้นเลยนะคะ เเมไม่เคยได้กินของแบบนี้ ไม่ยักรู้

ว่าอาหารอีสานอร่อยมาก” หญิงสาวเปลี่ยนเรื่องหันมาชื่นชมรสชาติอาหารที่เธอไม่เคยเหลียวมอง ใครจะไปคิดว่าชีวิตที่ไม่มีใครในวันนี้ เธอจะได้ลองทำสิ่งที่เธอไม่เคยทำ ได้ลองชิมสัมผัสตำรสเผ็ดแต่กินแค่คำเดียวไม่ได้ กับเมนูที่มีหน่อไม้เยอะๆ ผสมกับอะไรสักอย่างที่เหมือนงา เจ้แหวนบอกว่ามันคือข้าวคั่ว ซึ่งรสชาติเข้ากับรสขมของเบียร์ได้เป็นอย่างดี

“ดินร้องเพลงนี้ให้ฟังทีสิ” เจ้แหวนเดินถือไมโครโฟนมายืนให้ชายหนุ่ม หลังจากเลือกเพลงที่ตัวเองอยากฟัง แต่ไอดินกลับมีสีหน้าไม่ค่อยมั่นใจ

“อย่าอายเลย ปีใหม่ทั้งที ใครก็รู้ว่าดินร้องเพลงเพราะ”

ชายหนุ่มพยักหน้าก่อนจะหันไปมองตู้คาราโอเกะ แล้วเริ่มขับร้อง

กลับบ้านเย็นนี้ อยากมีคนขับเหงื่อให้
ถามว่าเหนื่อยไหม เตรียมน้ำเย็นๆ คอยทำ
เอียงแก้มให้หอม ย้อมใจให้ลืมปัญหา
เปลี่ยนห้องที่เคยไร้ค่า ให้น่าอยู่และดูสดใส

เหนื่อยกายใจท้อ อยากมียิ้มรอตรงหน้า
สุขตอนหลับตา ตื่นมา มีคนเคียงใกล้
อยากฟังคำหวาน เต็มความเบิกบานให้ใจ
แค่นี้คงทำให้ หัวใจฟื้นจากความล้า

นี่กลับบ้านมา มองเห็นแต่หน้าทีวี
เปิดฟังดนตรีก็มีแต่โฆษณา
อาศัยความเพื่อย กล่อมนอนหลายปีผ่านมา
วันนี้รู้ตัวเองว่า อยากมีผู้มาร่วมใจ

กลับบ้านเย็นนี้ คงมีแค่เงาเป็นเพื่อน
ชีวิตก็เหมือน ไม่มีทิศทางการไป
รบกับคำถาม ว่าวันนี้เราทำเพื่อใคร
กราบพระ ถ้าแม่ดลได้ ขอคนรู้จัก สักคน²

“เพราะจิง...” เมริศาพึมพำเบาๆ ตั้งแต่มาอยู่ที่ร้านนี้ ยังไม่มีเพลงไหนที่เธอรู้สึกว่ามันไม่เพราะ แม้อาหารและเครื่องดื่มจะไม่ได้หรูหรา แต่ก็ทำให้หญิงสาวมีความสุขอย่างที่ไม่เคยรู้สึกมาก่อน

ความสุขที่เธอค้นพบโดยบังเอิญ

“ผมคงเป็นนักร้องที่แย่มากทีเดียว คุณคงไม่ค่อยชอบนะ หรือไม่ชอบเพลงลูกทุ่ง” ชายหนุ่มหันไปถามเมริศา

“เปล่า มันเพราะมาก ฉันไม่เคยฟังเพลงไหนที่เพราะขนาดนี้มาก่อน” หญิงสาวน้ำตาซึมอีกครั้ง เธอใช้มือปาดมันออก

เธออ่านชื่อเพลงบนหน้าจอตอนเพลงจบ เพลงนี้ช่างเหมาะกับคนเหงาทุกคน แม้แต่ตัวเธอเอง

เมริศาไม่รอให้ใครเห็นร่องรอยความเศร้าอีก เธอลุกขึ้นแล้ววิ่งออกไปนอกร้าน

“เมรี่จะไปไหน” เจ้แหวนตะโกนตามหลัง

“ไปที่รถหรือเปล่า เธอรู้หรือยังว่าวีระเขาารถไปเก็บที่คู่แล้ว” หญิงสาวเหี่ยวถาม

“น่าจะยัง ดินตามไปดูให้พื้หน่อย” เจ้แหวนหันมาขอร้องชายหนุ่ม
ไอเดียนี่วิ่งตามออกไป

“เดี๋ยว ก๊ิบจะไปไหน” วีระคว้าข้อมือหญิงสาวที่จะลุกตามทั้งสอง

² เพลง “ขอคนรู้จัก” ขับร้องโดย ไมค์ ภิรมย์พร ประพันธ์โดย สลา คุณวุฒิ

คนไป

“ก็ไปตามที่ดินนะสิ ปล่อยฉันนะไอ้ดำ”

“เธอขาทายแหละ ไม่ต้องตามไปหรอก เดี่ยวพวกเขาก็มาแล้ว
ใจคอเธอจะปล่อยให้ฉันอยู่คนเดียวหรือ” วีระจับข้อมือมยุรีไว้แน่น

“อย่าไปเลยนำแม่ก๊ีบ นั่นเพลงเธอมาแล้ว เพลง ‘อย่ามาจับหู
ฉัน’ ที่เธอชอบไง ร้องไปสิ” เจ้แหวรีบส่งไม้คีย์ให้สาวตัวเล็ก แม้จะพะวง
กับชายหนุ่ม แต่จังหวะเพลงก็ทำให้เธอส่ายสะโพกได้แล้ว นาที่นี้ดนตรี
ต้องมาก่อน

เมริศาวี้งออกมาจากร้าน เธอรู้สึกมีความสุขแต่ก็อยากจะ
ร้องไห้เพราะสมเพชตัวเองที่ไม่มีใคร ร้องไห้เพราะอกหัก และร้องไห้ให้
วันชวयๆ วันนี้ น้ำตาคลอหน่วยแล้ว แต่น้ำแปลกที่มันไม่ไหล

เธอนั่งลงบนม้าหินอ่อนข้างร้าน ไอดินเดินออกมาแล้วนั่งลงข้างๆ

“ตกใจแทบแย่ ผมนึกว่าคุณวิ่งหนีเป็นซินเดอเรลลาไปแล้ว”

“คุณไม่ไปดูแลแฟนคุณ...”

“มยุรีนะเธอ ผมรักเธอเหมือนน้องสาว เราเป็นเด็กต่างจังหวัด
เหมือนกัน เธอทำงานที่โรงงานแห่งหนึ่ง”

“ฉันรู้สึก...”

“ผมรู้ว่าคุณคงเสียใจเรื่อง...” เขาชะงัก เพราะหากจะพูดเรื่อง
คนรัก ก็กลัวจะละเมิดเรื่องส่วนตัวของหญิงสาว

“ฉันใจคอไม่ดี” เมริศาเริ่มกระสับกระส่าย

“ผมเข้าใจ แต่คุณจะผ่านคืนนี้ไปได้” เขาให้กำลังใจ

เมริศาดวงตาแดงก่ำ เธอเอามือปิดปากแล้วหันหน้าออกไปที่ถนน
จากนั้นก็โก่งคอขยี้จนเศษอาหารออกมา

ไอดินหลับตาก่อนจะยิ้ม

“คุณนี่ดูชะมัด ขนาดผมคุณก็ยังงู”

“ฉันไปอยู่คุณตอนไหน” เมริศาเถียงทั้งที่ยังหายใจหอบ

“ก็ตอนนี้ไง ผมซื้อดิน แล้วคุณกำลังคำรามงูพื้นดินอยู่”

“ยังจะมาเล่นมุกอีกนะ”

หนุ่มชื้อ่ายไม่ตอบ แต่ลูบหลังหญิงสาวเบาๆ

“ไม่รังเกียจเหรอ นี่อ้วกนะ” เมริศาหันมาถามตาปรีอ

ไอดินส่ายหน้า เขายังลูบหลังเธออยู่เรื่อย ๆ เมริศารู้สึกอุ้งใจ
ตื่นตันใจจนน้ำตาเริ่มคลอเบ้า

“คุณร้องไห้อีกแล้ว” ไอดินทัก หญิงสาวจึงปาดน้ำตาเป็นพัลวัน

“ช่างเถอะ อย่าสนใจเลย”

“ใครมาขโมยความสุขวันสิ้นปีของคุณไปเหรอ” คำถามนั้นทำให้น้ำตาของความเสียใจไหลออกมาอีกครั้ง ครั่งนี้หญิงสาวร้องไห้เสียงดัง
อย่างไม่เกรงใจใคร

“ฮือๆ บางทีฉันนี่แหละที่ขโมยความสุขของตัวเอง”

“นอกจากจะซื้อเมาแล้ว ยังซื้ออีก” ชายหนุ่มยื่นผ้าให้หญิงสาว
ซับน้ำตา

“คุณดิน อย่าทิ้งฉัน...คุณอย่าทิ้งฉันไปนะ” เธอทอดแขนซ้ายของ
เขาแล้วซับหน้าลงไป

“พาสกร...ฉันรักเขา แต่...เขากลับคบคนอื่น เขาว่าฉันเอาแต่ใจ
รักแต่ตัวเอง ชีวิตฉันช่างน่าสมเพชเหลือเกิน ความจริงฉันไม่ได้เป็นคน
หุนหัน ฉันเป็นสาวบ้านนอก กินอาหารอีสานได้ และฟังเพลงลูกทุ่ง
เพราะ แต่...แต่...” เธอระบายความอัดอั้นออกมาแล้วพูดต่อไม่ออก

เมริศาหันไปมองชายหนุ่ม เขาไม่พูดอะไร นอกจากยิ้มอย่างจริงใจ
ที่สุด รอยยิ้มที่บ่งบอกว่าเขาเข้าใจทุกอย่างที่เธอพูด รับรู้ทุกปัญหาที่เธอ
ต้องการระบาย แม้ว่าเพียงจะรู้จักกัน

เมริศากอดแขนไอดินแน่นขึ้น แล้วร้องให้พุ่มพ่ายจนแขนเสื้อเขา เปียก

“เอานี้ เติ๋ยวผมจะเป่ามันตรึงให้คุณ ถ้าคุณรู้สึกถึงลมพัดผ่าน โชคร้ายในวันนี้จะหายไปหมด พรุ่งนี้คุณจะเป็นคนใหม่ กลับตาลงสิ”

เมริศาลับตาลงอย่างว่าง่าย ไอดินพึมพำแล้วเป่าเบาๆ ที่หน้าผาก เธอ ลมอุ่นๆ ไชยมากระทบอย่างแผ่วเบา เมริศาลืมตาและยิ้ม

“รู้สึกดีจัง”

“ก็เรื่องเลวร้ายมันหายไปหมดแล้ว”

“ถ้าฉันเลิกกับพาสกรจริงๆ ฉันจะมาจับคุณ”

“ผมได้รับเกียรติเป็นตัวสำรองหรือนี่” ไอดินกล่าวขึ้นๆ ก่อนจะลุกขึ้นและยื่นมือให้เธอ เมริศายื่นมือมาจับมือเขา ก่อนจะเดินกลับเข้าไปในร้านด้วยกัน

“คุณจะมาจับผมหน้ากองอาเจียน มันไม่โรแมนติกหรอก”

ความสนุกสนานในงานปาร์ตี้ยังไม่จบ เมริศาร้อง เล่น เต้น และหัวเราะอย่างออกรส จนลืมเรื่องร้ายๆ ไปหมด

“ทำเป็นเก่ง เจอฤทธิ์เปียร์รี่หื้อสัตว์ใหญ่ไปแค่หกขวดก็สลบเหมือนดเชียว” มยุรียิ้มเยาะสาวซีเมาที่นอนหลับไม่เป็นท่าทั้งที่ยังไม่ห้าทุ่ม

“ใครจะเจนเวทีเหมือนหล่อนล่ะยะ เจอเหล้าขาว เหล้าแดงก็ไม่สลบ ได้ข่าวว่ายังผสมเข้มกว่าผู้ชายอีก” หญิงเหี้ยมได้ทีแซว

“มันคนละดิวิชันแล้วล่ะยะ” มยุรียีดอกอย่างภูมิใจให้ความภาคภูมิใจของตัวเอง ถ้านี่คือการแข่งขันฟุตบอล เธอก็คงอยู่ในระดับที่สูงกว่าสาวแปลกหน้าคนนั้น

“แล้วเมรีจะกลับยังงั๊ละ” วีระถาม

“นั่นสิ เมรี เมรี ตื่นไหวไหมคะคุณน้อง” สาวเทียมสะกิดเมริศา

หลายครั้งแต่เธอก็ไม่ตื่น

“แอลกอฮอล์นี่ร้ายกาจจริง เมื่อกี่ยังดูสวยๆ ตอนนี้อย่างกับลูกแมวเกิดใหม่” วีระแซว

“ปากแบบนี้แหละถึงไม่มีเมีย” เจ้แหวด่ากลับ

“ผมก็รักกับแหละ รักเดียวใจเดียว”

“ใครจะเอาแก ไอ้ดำ” มยุรีสวนทันควัน

“พอกันนั่นแหละ สีม้วนะ” หญิงเหยี่ยวตบตบ แล้วเสนอความคิด

“ฉันว่านะเจ้ เราเปิดมือถือของเกดใหม่ เพื่อญาติหรือแฟนแก ไทร. มา จะได้บอกให้มารับที่นี่”

เจ้แหวดเห็นด้วย เธอเดินไปหยิบโทรศัพท์มือถือขึ้นมาดูเบตเตอร์ เมื่อเห็นว่าเต็มแล้วจึงลงเปิดเครื่อง ไม่นานก็มีสายเข้าทันที

“ฮะโหล...ฮะโหล เฮ้ย! ทำไม่ได้ยินวะ” เจ้แหวดตกใจที่ไม่ได้ยินเสียงจากปลายสาย

“รับโทรศัพท์กลับหัวกลับหางจะได้ยินได้ไง” มยุรีทักท้วง

“เออ รุ่นนี้กูไม่เคยใช้ ฮะโหล”

“ฮัลโหล เมรี อยู่ไหนนะ โอเคหรือเปล่า” คนปลายสายระดมยิงคำถามด้วยความเป็นห่วง

“เมรีไปเข้าเฝ้าพระอินทร์แล้วละ เห็นบอกว่าจะไปแคนต์ดาวนกับท่าน หนูเป็นเพื่อนเมรีหรือเปล่า มารับได้ไหม”

“คะ หนูจะรีบไปหาเดี๋ยวนี้”

เมื่อวางสายแล้ว น้ำทองก็รีบรุดออกจากบ้าน เธอติดต่อเมรีศา ไม่ได้หลายชั่วโมง ครั้นไทร. ติด เมรีศาก็สลับหมือดที่ร้านลาบข้างทางเสียแล้ว

“เมรีศา ฉันสงสัยเธอจริงๆ”